

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα ἢ δημοσιεύματα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστοτε-
λοῦσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστελλῶσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.
Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ γυναῖκες κατὰ τοῦ ἀνθρωπίνου ἐκφυλισμοῦ. — Μαργαρίτα Ἀλ-
θάνα Μηλιάτη ς'. (ὑπὸ κ. Σωτηρίας Ἀλιμπέρτη) — Ἀπ' Ἀθηνῶν
εἰς Μέγαρον Ε'. — Αἱ γυναῖκες φρουροὶ τῆς ἀβρότητας (ὑπὸ κ. Βασιλι-
κῆς Κυριακίδου). — Εὐάνθια Κατζιλιέρη. — Ἡ Νυφούλα (ποίημα ὑπὸ
κ. Κρυσταλλίας Χρυσοβέργη Δασκλοπούλου). — Δύο φιλανθρωπικὰ
σωματεῖα ἀδελφούμενα. — Τὰ ἄνθη εἰς τὰ γεύματα. — Πρὸς τὰ χελι-
δόνια (ποίημα ὑπὸ δος Μαρίκας Φιλιππίδου). — Ποικίλα. — Βιβλία. —
Συνταγὰί. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΕΚΦΥΛΙΣΜΟΥ

Ὅχι πλέον εἰς τάγματα, ἀλλ' εἰς λεγεῶνας ἀριθμοῦνται αἱ
γυναῖκες, αἵτινες μὲ τὴν σημερινὴν τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης
ἀνὰ χεῖρας ἐξηγήθησαν κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας
ἐναντίον τῶν κτηνωδῶν παθῶν, ὧν ἔρμκειον καὶ θῦμα ἐγένετο ἡ
πρὸς ἐκφυλισμὸν καὶ ἐξάντλησιν βαινόντα ὀσμημέρι ἀνθρω-
πότης.

Ὁ ἀνὴρ, ὅστις μέχρι σήμερον ἐπὶ τόσους αἰῶνας ἀνέλαβε
τὰ ἴνια πάσης ἀρχῆς, ὅστις βασιλεύει ἀμετακλήτως ἐν τε τῇ
ἐκκλησίᾳ καὶ τῇ πολιτείᾳ ἐπέδειξε μείζονα προτίμησιν εἰς τὴν
τήρησιν τυπικῶν τινῶν θεωριῶν καὶ ἰδεῶν ἢ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν
τῶν νόμων, οὗς αὐτὴ ἡ φύσις καὶ ἡ ἡλικία ὑπαγορεύει καὶ ὧν ἡ
παραβίασις ὀλέθρια διὰ τὴν ἀνθρωπότητα ἀπέφερον ἀποτελέ-
σματα.

Εἰς τὴν ἐξέλιξιν τῶν ἀλλαταλλήλων κοινωνικῶν φάσεων,
αἵτινες διεδέχθησαν ἀλλήλας ἀπὸ τῆς ἀρχαίου βαρβαρότητος
μέχρι τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ, μία καὶ ἡ αὐτὴ πάντοτε ὑπε-
ρισχύει καὶ ἐπικρατεῖ ἰδέα, ὅτε μὲν χυδαίως καὶ σκαιῶς, ἄλ-
λοτε δ' εὐπρεπέστερον ἐκδηλουμένη ἡ ἰδέα τῆς καταπολεμητέως
τῶν φυσικῶν νόμων καὶ τῆς ἐφαρμογῆς ἀρχῶν κατὰ συνθήκας
ὑπερτιμίας καὶ συνταυτιζομένης πρὸς τὰς ὀρέξεις καὶ ὀρμὰς αὐ-

τοῦ τοῦ ἀρχοντος, τοῦ τὰ πάντα ἀφ' ἐκτουτοῦ του ἐξακρῶντος
ἀνδρός.

Ἡ μέθη, ἡ πλεονεξία, ἡ τυραννία, ὁ σφετερισμὸς, ἡ οἴησις,
ἡ ἀλαζονεία, ἡ ἀδικία, ἡ ἰδιοτέλεια εἶναι προϊόντα τῶν κατὰ
συνθήκην θεσπισθέντων, εἶναι πάθη προκύψαντα ἐκ τῆς κατα-
πολεμητέως καὶ ἐκδικήσεως τῶν φυσικῶν νόμων παρὰ τοῦ τὰ
πάντα δοκιμάσαντος νὰ καθυποτάξῃ εἰς ἑαυτὸν ἀνδρός.

Καταδικασμένη ἡ γυνὴ νὰ ὑποστῇ ἐπὶ σειράν αἰῶνων τὴν
καταπάτησιν παντὸς φυσικοῦ αὐτῆς δικαιώματος, ἀπολέσασα
πᾶσαν ἰκμάδα ζωῆς αὐτενεργοῦ ὡς ἐκ τοῦ δουλικῶ βίου εἰς ὃν
τὴν εἶχε καταδικάσει ἡ ἀυθαίρετος καὶ τυραννικὴ τοῦ ἀνδρός
ἀλαζονεία, κατήνησε μοιραίως ἀρνητικὴ δύναμις, ὅπου δὲν συν-
ετέλεσε εἰς μείζονα τῶν παθῶν ἕξαισιν καὶ εἰς δημιουργίαν κα-
κῶν ὀλεθρίως ἐπιδρασάντων καὶ ἐπὶ τῆς ἰδικῆς τῆς τύχης ὡς
καὶ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἀλλὰ θῦμα πρῶτον τῆς ἀυθαίρετου τῶν φυσικῶν νόμων
ἀντιστρατεύσεως πίπτει αὐτὸς ὁ ἀνὴρ Δουλὸς καὶ δεσμώτης
τῶν ἰδίων τυρῶν παθῶν, ἐξασθενεῖ καὶ ἐξαντλεῖται ὀσμημέρι.
Αἱ χεῖρες του παραλύουν, ἡ διάνοιά του σκοτιάζεται. Δὲν ἀριθ-
μοῦνται εἰς χιλιάδας, ἀλλ' εἰς ἑκατομύρια οἱ ἄνδρες, οἵτινες
νεώτατοι τὴν ἡλικίαν τάσσονται ἐν ἀπομαχίᾳ ἢ ἔνεκα ἀλκολι-
σμοῦ, ἢ ἔνεκα νευρικῆς ἐξανθήσεως, ἢ ἔνεκα πλήρους καὶ τε-
λείας ἀνικανότητος πρὸς πᾶσαν δράσιν.

Ἐν τῇ φυσικῇ ταύτῃ ἀδυναμίᾳ καὶ καταπτώσει του ὁ ἀνὴρ
ἀρίνει νὰ χλωρωθῶν εἰς τὰς χεῖρας του τὰ ἴνια δι' ὧν ἐδέ-
σμευε τὴν γυναῖκα καὶ αὐτὴ βαλμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἀποτι-
νάσσει τὴν νάρκην καὶ αἰσθάνεται ἀφυπνιζομένην τὴν ἐν τῇ καρ-
δίᾳ καὶ τῇ διανοίᾳ τῆς ἐνυπάρχουσαν ἀνεκμεταλλεῦτον δύναμιν.
Ἐφ' ὅσον ὁ ἀνὴρ καταπίπτει, ἡ γυνὴ ἐγείρεται. Ἐφ' ὅσον ἐκεί-
νος ἐξασθενεῖ αὐτὴ ἐνισχύεται.

Ἀλλὰ τὸ πάθημα τοῦ ἀνδρός ἐγένετο πρὸς τὴν γυναῖκα δι-
δακτικώτατον μάθημα. Αὐτὴ ἐργάζεται ἐν νηχαλιότητι Δὲν

την θαμβώνει ή νίκη, δέν την καταπλήσει ο θρίαμβος. Αί δοκιμασίαι, ως κατά τά ατελεύτητα τής δουλείας έτη ύπέστη τὸ φύλλον της, είναι τὸ πνευματικὸν καὶ ήθικὸν λουτρόν, τὸ ὁποῖον τήν σώζει. Ἡ πρώτη φροντίς, ή πρώτη μέριμνά της είναι πῶς νά σώση τὸν εξαντληθέντα, πῶς νά ἀπομακρύνη αὐτὸν ἀπὸ τής ἀβύσσου, πρὸς τὴν ἀκατασχέτως φέρεται. Ἐννοεῖ τὴν δυσχέρειαν τοῦ ἔργου καὶ ἐπιλαμβάνεται αὐτοῦ ἐν ἐνότῃ, ἐν ἀδελφοποιήσει. Δέν κατέρχεται εἰς τὸν ἀγῶνα ὡς μονάς, ἀλλ' ἀνά τάγματα, ἀνά λεγεῶνας. Δέν φέρει ὄπλα ἀνθρωποκτόνα, ἀλλ' ἐργάζεται πῶς νά καταστήσῃ αὐτὰ ἀκίνδυνα.

Ἡ μέθη, ή πλεονεξία, ὁ σφετερισμός, ή ἀδικία, ή ἀλαζονεία, ή ἰδιοτελεία, ἰδοὺ οἱ ἐχθροὶ τῆς ἀνθρωπότητος, καθ' ὧν ή γυνή ἀνέλαβε νά ἀγωνισθῇ, ἰδοὺ τὸ παιδίον τῶν μαχῶν, εἰς ὃ ἐν ὀνόματι τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης κατέρχεται. Οὕτω τὰ πρὸς καταπολέμησιν τῆς μέθης ἀριθμούμενα γυναικεῖα σωματεῖα ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ ἀνέρχονται εἰς χιλιάδας, αἱ ἐν αὐτοῖς δὲ στρατολογούμεναι γυναῖκες εἰς ἑκατομμύρια. Τὰ ὑπὲρ τῆς εἰρήνης καὶ κατὰ τῶν πολέμων γυναικεῖα σωματεῖα εἶναι ἐπίσης πολυπληθῆ. Τὰ πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν ἀδικουμένων ἐπίσης.

Διὰ τὰς ἀγωνιζομένας τὸν καλὸν αὐτὸν ἀγῶνα τῆς ἀνθρωπίνης ἀναγεννήσεως δέν ὑπάρχει πατρίς καὶ ὄρα. Πατρίς εἶναι ὁ κόσμος ὅλος, οἰκογένεια ή ἀνθρωπότης σύμπασα.

Αἱ Ἀμερικανίδες μᾶλλον ἀνεπτυγμέναι τῶν Εὐρωπαϊῶν, καὶ χαίρουσαι μεγαλύτερα προνόμια τάσσονται ἐπὶ τῆς πρώτης γραμμῆς. Αἱ ἐνώσεις των καταπλήσσουν. Ἡ ἀποτελεσματικὴ δράσις των προκαλεῖ ἀληθῆ ἔλιγγον. Ἐξεστράτευσαν κατὰ τῆς οἰνοποισίας καὶ τῆς μέθης. Κατάρθωσαν, ὥστε καὶ αἱ τοπικαὶ κυβερνήσεις νά ἐνωθοῦν μαζῇ των καὶ ἐντὸς ὀλιγίστων ἐτῶν τὸ ἥμισυ εἰμὴ τὰ δύο τρίτα τοῦ Ἀμερικανικοῦ πληθυσμοῦ κατήργησε τὴν χρῆσιν τοῦ οἴνου καὶ τῶν οἰνοπνευμάτων. Ἀφοῦ ἐπέτυχαν εἰς τὸν τόπον των ἐξεστράτευσαν ἤδη καὶ πέραν τῶν Ὠκεανῶν. Σήμερον τὰ ἐπιρκενέστερα τῶν μελῶν τοῦ Διεθνoῦς αὐτοῦ Συλλόγου εὐρίσκονται εἰς Λονδίνον, ἐνθα διωργάνωσαν σειράν δημοσίων διαλέξεων κατὰ τῆς μέθης καὶ τῆς οἰνοποισίας, ἀφοῦ ἀπηυθύνθησαν πρὸς τὴν Ἀγγλικὴν κυβερνησιν καὶ ἐπεκαλέσθησαν τὴν συνδρομὴν καὶ ὑποστήριξίν της. Ἀλληλοδιαδόχως θὰ ἐπισκερθοῦν ὅλας τὰς γνωστοτέρας πόλεις τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀνατολῆς καὶ θὰ ἀγωνισθοῦν πάσῃ δυνάμει, ὅπως αἱ ἰδέαι των ἐγκλιματισθῶσι πανταχοῦ. Καλῶς νά μᾶς ἔλθουν καὶ ἐδῶ οἱ ἀγγελιαὶ αὐτοῦ τοῦ καλοῦ, οἱ ἀπόστολοι τῆς ἀγάπης τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐλπίζομεν, ὅτι καὶ μετὰ τῶν Ἑλλήνων ἰδῶν θὰ εὐρωσι συνγωνιστρίαι καὶ ἀφωσιωμένας ἀδελφάς.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΑΛΒΑΝΑ ΜΗΝΙΑΤΗ

Τὸ ἐκταπόνητον πνεῦμά της προῶως κατέβλεπε τὰς δυνάμεις τοῦ σώματος· ὅθεν ἀθηνῆς καὶ πάσχουσα μετέβη ἐκ Φλωρεντίας κατ' Αὐγούστον τῷ 1887 εἰς Λιβόρνον, ἐπ' ἐλπίδι τῆς βελτιώσεως τῆς πολυτίμου αὐτῆς ὑγείας. Ἐπροτίμησε τοὺς εὐρεῖς τοῦ Λιβόρνου ὀρίζοντας ἀντὶ τοῦ κλίματος τῶν ὀρέων, ὃ οἱ ἰατροὶ εἶχον κρίνει ὡς κατάλληλον διὰ τὸ νόσημα αὐτῆς. Τίς οἶδεν ; Ἔως ή ψυχὴ αὐτῆς προαισθηνομένη τὸ τέλος τῆς

ἐπὶ τῆς γῆς ἐμφανείας της ἠθέλησε ν' ἀπολαύσῃ κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς θείας τῆς κυανῆς θαλάσσης καὶ νά ἐντυφλήσῃ εἰς τὰς ἀναπολήσεις τῶν παιδικῶν χρόνων ! Πολλάκις, λέγουσιν, εἶδον αὐτὴν ν' ἀπομάσῃ λάθρα δάκρυ, ὅτε περιεπάτει ἀνά τὰς ἀκτὰς. Ἐζήτει, φαίνεται, διὰ τοῦ πόθου νά προσπελάσῃ εἰς τῆς ὠραίας Κερκύρας τὴν παραλίαν, ἐκεῖ ἐνθα ὁ Πλάστης τῇ ἐδώρησε τὴν ζωὴν καὶ ἐπροίκισεν αὐτὴν διὰ τῆς μεγαλοφυΐας τῶν πατέρων αὐτῆς. Καὶ πρὸς τὴν προσφιλῆ πατρίδα στρέφουσα τοὺς ὑστάτους τῆς καρδίας της παλμούς ἀπεβίωσεν ἐν Λιβόρνῳ τῇ 8ῃ Σεπτεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους.

Ὁ θάνατος αὐτῆς γνωσθεὶς συνείκησε τὸν φιλολογικὸν κόσμον παρὰ τοῦ ὁποῖου ή στερήσις αὐτῆς ἐθρηνήθη ὡς μεγάλη ἀπώλεια. Ἡ νεκρὸς μετεφέρθη ἐκ Λιβόρνου εἰς Φλωρεντίαν, ἵνα ταφῇ ἐν τῷ οἰκογενειακῷ τάφῳ. Μεγάλῃ ἱεροτελεστία ἐγένετο ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ τῆς Φλωρεντίας σταθμῷ τελετουργοῦντος τοῦ ὀρθοδόξου ἱερέως τῆς ἐν Λιβόρνῳ Ἐκκλησίας. Πολυπληθεῖς στέφανοι κατετίθησαν ἐπὶ τοῦ φερέτρου ἐν οἷς διεκρίνετο ὁ τῆς Ἑλληνικῆς κοινότητος Λιβόρνου ὑπὸ ἐπιγραφὴν «Τῇ ἐνδόξῳ ὁμοεθνεῖ». Τρεῖς ἐξεφωνήθησαν τιμητικοὶ ἐπικήδειοι λόγοι ὑπὸ τῶν, Ἀγγέλου Δὲ Γουβερνάτη, Ἐδουάρδου Σκυρὲ καὶ Ἐρρίκου Μοβέλλου, ἐν ὀνόματι τοῦ ἐπιστημονικοῦ, καλλιτεχνικοῦ καὶ φιλολογικοῦ κόσμου. Δέν ἦσαν συνήθη ἐγκώμια, μετὰ πομπῶδων φράσεων καὶ ἐπιδειξέων ρητορικῆς δεινότητος· ἦταν λέξεις ἀλγούτης καρδίας, φράσεις ἀπέριττοι καὶ σοβαραὶ συνοψίζουσαι καὶ ἐξυμνοῦσαι εὐγλώττως τὰς ἀρετὰς καὶ τὸν βίον τῆς θανούσης.

Νεκρολογίας συγκινητικὰς ἔπλεξαν πολλαὶ τῶν Εὐρωπαϊκῶν ἐφημερίδων. Ἐκ δὲ τῶν ἡμετέρων ή «Φωνὴ τῆς Κερκύρας» τὸ «Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον» καὶ ή καλὴ «Ἑβδομάς» ἐν ἣ ἡ γλαφυρὰ καὶ καλλιπέης συγγραφεύς, ή διὰ τῆς γραφίδος ζωγράφος τῆς «Θυγατρὸς τοῦ Ἐπουρανίου Πατρὸς», ή παρ' ἡμῖν διαπρεπῆς δεσποινὶς Ἀριέδνη Δαμβέργη δι' ὀλίγων περιεκτικῶν λόγων ἀπεχαίρεται τὴν ἐνδοξὸν Ἑλληνίδα. Εἶναι γλυκεῖαι καὶ θερμαὶ αἱ φράσεις αὐτῆς, ἐξ ὧν ἀποτπῶμεν τὰς περιπαθεστέραις.

«Ἐνῷ ή φιλόξενος γῆ τῆς Ἰταλίας, ἦν ὡς θετὴν πατρίδα ἠγάπησεν ή Μαργαρίτα Ἀλβάνα Μανιάτη, θὰ κρύπτῃ τοῦ λοιποῦ φιλοστόργως εἰς τοὺς κόλπους της τὸ προσφιλὲς σῶμα τῆς Ἑλληνίδος λογίης, ή υἰοθέτητῃ καὶ τὸς ῥῆσιν ἐτίμησεν ἐν τῇ ζωῇ, ἄς πλέξωσι στέφανον ἐκ χλωρῶν δαρνοφύλλων αἱ κόραι τῆς Ἑλλάδος, ἵνα στέψωσι τὸ μνημῆμά της, καὶ ἄς ψάλωσι τὸ ὄνομά της, διότι δι' αὐτοῦ ἐξ ἴσου ἐτιμήθησαν αὐταὶ καὶ ή Ἑλλάς των !...».

«Στρέφουσα τὸ βλέμμά μου ἤδη πρὸς τὴν εἰκόνα τῆς νεότητος, ἀποχαίρετιζω μετὰ τῶν Ἑλληνίδων τὴν ἀποπτάσαν ὠραίαν ψυχὴν σου.»

«Ἐὰν κατὰ τὸ παρελθὸν ἐζηλεύομεν τὴν ζένην γῆν, μεθ' ἧς ἀντήλλασες τιμὰς, ἐὰν κατὰ τὸ μέλλον θὰ τὴν ζηλεύομεν πάλιν, ὅτε αὐτὴ ἴσως ἐπίρωται νά φυλάσῃ φιλοστόργως τὴν σορὸν σου, ἀλλὰ τὸ πνεῦμά σου θὰ μένη μεθ' ἡμῶν χειραγωγὸς καὶ σύντροπος διδάσκων διὰ τῶν ἰδεῶν σου τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ τοῦ μέλλοντος ἀποστολὴν τῆς γυναικός».

Ἡ μνήμη τῶν ἀληθῶς σοφῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνθρώπων ή στοργικὴ καρδιά τῶν εὐγενῶν φίλων οὐδέποτε λησμονεῖ τὸ δυσαναπλήρωτον κενόν, ὅπερ ἀρίνει ὁ θάνατος ἐκλεκτοῦ καὶ προσφι-

λοῦς ὄντος. Ὅθεν ἐν ἔτος μετὰ τὴν τελευταίαν τῆς Μαργαρίτας ἐτελεῖτο ἐν Φλωρεντίᾳ εἰς ἀνάμνησιν αὐτῆς μνημόσυνον ἐξόχως φιλολογικόν. Ἐν αὐτῷ ή Μαργαρίτα τῆς Ἑλλάδος ἀπεβέωθη.

Ἡ διακεκριμένη λογία Ἰταλὶς Γεωργία Σάφφη, σύζυγος τοῦ κλεινοῦ Αὐρηλίου Σάφφη, μετέσχε τῆς τελετῆς διὰ τῆς μεταφράσεως ἐκ τῆς Γαλλικῆς τοῦ «Κορρεγίου.» Ὁ Ἀγγελος Δὲ Γουβερνάτης προέταξε τῆς μεταφράσεως ταύτης ὠραῖον προῖμιον, ἐν ᾧ λομπρῶς ἀπεικόνισε τὴν Μαργαρίταν. Ὁ Ἐδουάρδος Σκυρὲ ἐπλεξεν ὠραῖον ἐγκώμιον, περιγράφας τὸ ἄλλος αὐτῆς ὡς γυναικὸς a Portait de Lieta. Ἀλλὰ καὶ ή ποιήτρια Ἀγγλὶς Μαργαρίτα Snayne διὰ στίχων ἀρμονικῶν ἀνεμνήθη τῆς φίλης της. Ἐν συμβολισμῷ παραβάλλει τὴν Μαργαρίταν πρὸς τὸ ὁμόνυμον ἄνθος—τὸ λευκάνθεμον. Καὶ τοῦ ποιήματος τούτου τὰς στροφὰς μετεγλώττισεν εἰς τὴν Ἰταλικὴν ή λογία Ἀθηνῶς Γολφαρέλλη.

Ἀλλὰ καὶ ὁ προσφιλὴς καὶ πιστὸς τοῦ βίου της σύντροπος ὁ εὐγενὴς Γεώργιος Μηνιάτης εἰς ἀνάμνησιν ἐζωγράφισε διὰ τοῦ λεπτοῦ χρωσπηρὸς του τὴν εἰκόνα τοῦ Σουλίου καὶ Σουλιωτίτιδων, ἃ ή Μαργαρίτα ἐξύμνησε, καὶ ἀπέστειλε τὸ ἔργον του εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Πολυτεχνεῖον. Οὗτος ἀπέβίωσε τὸν παρελθόντα Νοέμβριον ἐν Φλωρεντίᾳ.

Ἡ μονογενὴς τῶν Μηνιάτη θυγάτηρ Ἀσπασία, διαπρέπουσα σήμερον ἐν τῇ κοινωνίᾳ μερίζεται τὸ πένθος τῆς στερήσεως τῶν γονέων αὐτῆς μετὰ τοῦ ἐν Κερκύρᾳ θεῖου της κ. Φ. Ἀλβάνα.

Ἡ γενέτειρα τῆς Μαργαρίτας, ή φιλόμουσος Κέρκυρα, ή Ἑλλάς αὐτὴ ποῖας ἤδη ὠφείλον ν' ἀποδώσῃ τιμὰς τῇ ἐνδόξῳ Ἑλληνίδι, ὧν ὑπῆρξεν ἀγλαΐσμα ;

Μόνον τὰ ἔργα αὐτῆς ὁ «Δάντης», ή «Γυνή», ή «Ἑλληνικὴ Καλλιτεχνία», ὁ «Βάγνερ», ὁ «Κορρεγίος», ή «Δικατερίνη τῆς Σιέννης» θὰ ἴστανται ὡς κίονες Ἰωνικοὶ ἀποτελοῦντες τὸ σεπτὸν μαυσωλεῖον αὐτῆς.

Σωτηρία Ἀλιμπέρτη

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΜΕΓΑΡΑ
Ε'.

Ὅρθαι ἐπ' τοῦ ἐξώστου μᾶς τῶν σιδηροδρομικῶν ἀμαξῶν, ἀπολαμβάνουσαι τοῦ γραφικωτάτου πανοράματος τῆς θαλάσσης τῆς Ἐλευσίνος, μετὴν συνοδείαν ἀτελεύτητων θαυμαστικῶν τῶν συνεκδραμόντων περιηγητῶν Γερμανῶν καὶ Ἀγγλων, διήλθομεν ἐν μῆξ περίπου ὠρα τὴν ἀπὸ Ἐλευσίνος εἰς Μέγαρα ἀπόστασιν.

Οἰκία ἡμεριεπωμένη καὶ ὀλίγον μετ' αὐτὴν σειρά σημαίων διακοσμοῦσῶν τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν μᾶς ἀνήγγειλαν ὅτι ἐβήσαμεν τέλος εἰς Μέγαρα. Εἴμεθα τὸσον πολλοί, ὥστε ή πρὸ τοῦ σταθμοῦ πλατεῖα ὑπερεπληρώθη κόσμου, κυριολεκτικῶς πλέοντος εἰς ἀληθῆ ὠκεανὸν κοινορτοῦ.

Ἐν τούτοις μετὴν προσδοκίαν τοῦ ἀναμενομένου θεάματος, οὔτε μεμψιμοιρίαι, οὔτε διαμαρτυρήσεις ἠκούσθησαν. Ἄλλως τε εὐρισκόμεθα ἐτι εἰς τὰ πρόθυρα τῶν Μεγάρων καὶ εἶχομεν τὴν ἐλπίδα, ὅτι μετ' ὀλίγον ἐφ' ὅσον θὰ ἐπροχωροῦμεν πρὸς τὴν περιβόητον πλατεῖαν θὰ ἀπηλλαττώμεθα τῆς ὀχληρᾶς ἐκείνης κοινορτολουσίας.

Ἐπειτα, ὅταν τις ἐπισκέπτεται διὰ πρώτην φορὰν τοποὺς ἔχοντας ἱστορικὸν παρελθόν, ἀπορροφᾶται τὸσον ὑπὸ τῶν ἀνα-

μνήσεων, ὥστε εὐθὺς ἀδυνατεῖ νά προσέξῃ εἰς τὸ παρόν. Μηχανικῶς λοιπὸν ἠκολουθήσαμεν τὴν πρὸ ἡμῶν ὡς ἀτελεύτητον ἄλυσιν ἐξελιττομένην συνοδείαν, καὶ ἀνεπαισθῆτως χωρὶς οὐδὲ νά ἀντιληφθῶμεν πόσον ἐπεριπατήσαμεν καὶ πόθεν διήλθομεν, εὐρέθημεν πρὸς μεγάλην συγκεντρώσεως κόσμου, τὸν ὁποῖον αἱ ἀπὸ πρώτας ἀμαξοστοιχίαι εἶχον μεταφέρει ἐκεῖ ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἐκ τῶν περιχώρων.

Λοιπὸν αὐτὰ εἶναι τὰ Μέγαρα. Ἐδῶ εἶναι τὸ κέντρον τῆς πόλεως, ή ἀγορὰ, ή πλατεῖα, τὰ καφενεῖα ! Ἐδῶ εἶναι ή μεγάλη καὶ πανίσχυρος καὶ κραταιὰ ἄλλοτε μεγαρικὴ γῆ, ή θαλασσοκράτωρ καὶ παντοδύναμος τῶν Δωριέων πόλις, ἣν ἴδρυσεν αὐτὸς ὁ υἱὸς τοῦ Διός. Ἐδῶ, ή ἔρημος καὶ ἀκαλλώπιστος αὐτῆ κώμη μετὰ τοῦ ἀρχεγόνου οἰκοδομηκῆς οἰκίστους, μετὰ τὰ ὡς τρώγλας τουρκικῶν χρόνων καφενεῖά της, μετὴν ρυπαρὰν καὶ ἄνισον πλατεῖαν, εἶναι ὃ,τι περιεσώθη ἐκ τῆς μεγάλης ἐκείνης φυλῆς, τὴν ὁποῖαν τὸσον περὶ πολλοῦ ἐποιοῦντο καὶ αὐτοὶ οἱ Ἀθηθηναῖοι. Οὔτε ἐν δένδρον, οὔτε ὀλίγη σκιά, οὔτε ὀλίγον κατὰ βρεγμα κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦλάχιστον αὐτῆ, καθ' ἣν τὸς ζένος κόσμος ἀναμένεται καὶ τότε δύνανται νά ἐλπῖτον κέρδη οἱ Μεγαρεῖς !

Κατὰπληκτοι, ἀπεγοητευμένοι, χωρὶς κἂν νά τολμῶμεν νά διατυπώσωμεν τὰς σκέψεις μας διηυθύνθημεν πρὸς καλύβην τινὰ προχείρως εἰς καφενεῖον διασκευασθεῖσαν, καὶ ἐτοποθετήθημεν ὅλοι κατὰ σειράν ἐπὶ μακροῦ ἐκ σανίδων ἐδωλίου. Ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς μας ἐξετείνετο μεγάλη τέντα, προφυλάττουσα κἄπως ἀπὸ τὰς καυστικὰς τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας, ἐνῶ τὰ ρεύματα τοῦ ὀρητικῶ ἀνέμου διασταυρούμενα πανταχόθεν, ἐσήκωναν νέφρ ἀποτυφλωτικοῦ κοινορτοῦ, ἀπειλοῦντα συγχρόνως νά συμπαρασύρουν καὶ ἡμᾶς εἰς τὸν ὀρητικὸν στροβιλισμὸν των.

Ὅ,τι εἶχομεν ἀπολαύσει εἰς τέρψιν καὶ ἀναψυχὴν εἰς τὴν θαλαρᾶν Ἐλευσῖνα, τὸ ἐχάνομεν ἐδῶ ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν. Ἡ πρὸ ἡμῶν εἰκὼν ἐκούραζε τὰς αἰθήσεις καὶ διέθετεν εἰς ἀνίαν καὶ ἀκράτητον ἀπογοήτευσιν. Εἴμεθα ἐδῶ πρὸ ἡμισείας ὠρας καὶ δέν εἶδομεν ἐτι οὔτε χωρὶκὰς, οὔτε χωρικοὺς. Μόνον αἱ ἄγρια κραυγὰ τῶν ὑπηρετῶν τῶν καφενεῖων, διαλαλούντων ἀρεμκνῶως τὰς διαταγὰς ἄς ἐλάμβανον παρὰ τῶν πελατῶν των, καὶ ή μονότονος καὶ ἀηδῆς βαρβαροφῶνων τινῶν ὀργάνων ἐκτέλεσις ἀπέσπων πως τὴν προσοχὴν τοῦ ἐκεῖ, ἐν ἀσφυκτικῷ συνωστισμῷ, συνωθουμένου πλήθους.

Εὐτυχῶς ἀπὸ τοιαύτας συναθροίσεις δέν λείπουν ποτὲ τὰ κωμικὰ ἐπεισόδια, τὰ ὁποῖα ἐπιχέουν ὀλίγην εὐθυμίαν εἰς τὴν ἀνίαν καὶ ἀπογοήτευσίν μας. Καὶ τί κωμικώτερον τῆς σπουδῆς, μεθ' ἧς προχωρεῖ πρὸς τὴν συγκέντρωσιν συνοδεία Ἀγγλίδων, — ἐκ τῶν τύπων ἐκείνων, οὗς οἱ γάλλοι σατυρογράφοι ἀπηνάγκτισαν— ἐροδιασμένη μετὰ φωτογραφικὰς μηχανάς, μετὰ καθίσματα ὀδοιπορικὰ, μετὰ σάκκους ταξιδιωτικούς. Αἴφνης αὐταὶ σταματοῦν, στρέφουσι γύρω των ἐν βλέμμα, ἀφαιροῦν τὰ λευκοῦ ἀραβικοῦ ρυθμοῦ ἐπανωφόριά των, ἐξάγουσιν ἐκ τῶν κισωτίων των τὰς ἐπισκευὰς των, προσαρμύζουσι ἐπὶ τῆς ρινὸς τὰ ὁματοπόδια των καὶ μετὰ ἐν ἴῳ ! ἐμφαντικώτατον, ἐν ᾧ σημαίνεται ὅλη των ή ἀπογοήτευσίς, θέτουσι τὰς μηχανὰς εἰς τὰς θέσεις των, λαμβάνουσι τὰ καθίσματα καὶ τὰ ἐπανωφόριά των καὶ τρέπονται δρομαῖαι πρὸς τὸν σταθμὸν.

Ἡτομαζόμεθα νά πράξωμεν τὸ ἴδιον, ὅταν τέλος πάντων, ἀρχίζουσι νά ἐπιφαινωταὶ σποραδικῶς ποῦ καὶ που χρυσίζου-

σαι κεφαλαί, και μακρόθεν χαρίεσαι και γραφικαί περιβολαί. Ο χορός θά άρχιτη. Η ζωρότης όλον έπιτείνεται. Αι κατ' άρχάς άνά μονάδας αριθμούμεναι χορεύτριαι άνέρχονται ήδη εις δεκάδας και μετ' ολίγας στιγμάς εις εκατοντάδας δλας. Τά τύμπανα άνκρούουν ήδη εις μονότονον και κλαυμηρόν χρόνον την είσπαγωγήν των εις τον χορόν. Όλοι και όλοι δικτελοϋμεν υπό συγκίνησιν. Μακρόθεν τά χρυσά και αι κίτρινα καλύπτου και τά έρυθρά έξαρτήματα των φορεμάτων προτδίδου εις τās συμπακνομέναις ήδη των χορευτριών ομάδας γραφικωτάτην θέαν.

Άρίνομεν τό εις πάντα άνεμον εκτεθειμένον άτυλόν μας, και προμηθεύμεναι εδώ και εκεί καθήματα τοποθετούμεθα έξωθεν μικροϋ οικίαιου υπό σκιάν. Αι Μεγαρίδες διέρχονται ήδη ένώπιόν μας. Έξ όλων είδομεν εκ του πλησίον οϋτε μία καν εύμορφη. Όλοι ώχραί, ίσχυαί, όστεώδεις, άναιμικαί. Τό ένδυμά των, όπερ έν τῷ συνόλω του και μακρόθεν έξεταζόμενον παρουσιάζει άρκετήν γραφικότητα, εκ του πλησίον χάνει και ιδίως καταστρέφει την άρμονίαν των σωματικῶν γραμμῶν. Τόσον στενοί είναι οι όμοι και τόσον πιέζονται αι πλάται και οι βραχιόνες άκριβῶς έν τῇ μετά του θώρακος συνοχῆ των, ότε όλων οι κορμοί περίστανται έλαττωματικοί και ό θώραξ μέχρις άτελείας: έστρεβλωμένος και έσκαμμένος. Ουδέμία στρογγυλότης, ουδέμία πλαστικότης υπό τό περιποικιλτον άλλως και τεχνικῶν περικόσμειον. Άλλά και ή έσθη άκίμη ή κατερχομένη από τῆς ότρύος εις ραβδωτάς ίσοϋψείς πτυχώσεις, μέλαινα ή βαθίος πρασίνου χρώματος, κοντή όστε να υποκρίνεται τό λευκόν υποκάμισον εις πλατυτάτην λευκήν ύπ' αϋτήν λωρίδα, μειώνει μεγάλως την χάριν και την φυσικήν του σώματος εύκαμψίαν.

Μόνον ό άρχαιοειδής πέπλος, ό μετά πολλῆς χάριτος έρριμμένος επί του χρυσοστολιστου κερυφάλου, είναι άφογος και έντελοϋς γραφικότητος και πλούτου. Υπό τον πέπλον τουτον και τό ασχημότερον πρόσωπον προσλαμβάνει ιδεώδη τινα γοητείαν, χάριν, ποιήσιν και λεπτότητα, ην αϋτε ώνειρεύθημέν ποτε ήμεΐς αι πιλοφοροϋσαι. Με τούς βραχιόνες συμπεπλεγμένους εις τρόπον όστε, ή πρώτη να σύρη την τρίτην εις την γραμμην και ή δευτέρα την τετάρτην, άποτελοϋσιν ήδη πυκνοϋς στοίχους, έστραμμένους άνά πάσας τās διευθύνσεις τῆς πλατείας. Τά σώματα οϋτω συμπεπλεγμένα ταλαντεύονται κατ' άρχάς έπιχαρίτως και ή θεα των υπό την άκτινοβολίαν του φλέγοντος ήλιου, όστις άνάπτει χρυσῆς πυρκαϊκῆς επί των κεφαλῶν των, άναμμνήσκει τās Σιθνίδας νύμφας των αρχαίων Μεγάρων, αιτινες τόσον χαρίεσαι και γοητευτικαί ήταν, όστε και αϋτόν τον Δία να άναγκάσσει να φανῆ άπαξ έτι άπιστος πρὸς την λυστρυχῆ Ήραν.

Άλλ' από του ποιητικοϋ αϋτου όνειρου μεξ αποσπῶσι κραυγαί άναρρηροι και εκκωφαντικαί ομοιάζουσαι πρὸς μοιρολόγι μαλλον ή πρὸς ξῆμα. Αι κραυγαί αϋται συνοδεϋουν ήδη τον χορόν, όστις οϋδέν άλλο εκ του χοροϋ έχει ή τον ταχύν βηματισμόν. Τρία βήματα εμπρὸς ότε δύναιμις τις άνω έρα τās ώθεΐ βικίως εκ των όπισθεν και τρία βήματα πρὸς τά όπίσω, ότε ή αϋτή δύναιμις τās άπωθεΐ ήδη εκ των εμπρὸς.

Αϋτή είναι ή τράτα. Μ' όλην την καλήν θέλησιν ύρ' ης κατερχόμεθα εις τό να εύρίσκωμεν εις τούς εθνικούς χορούς μας πολϋ περισσοτέρην χάριν και γραφικότητα από τούς Ευρωπαϊ-

κούς, όμολογοϋμεν, ότι ή τράτα δέν μεξ ενθουσίατε διόλου και έτι ολιγώτερον αι άπαισιοι εκείνοι και άλογοι κραυγαί δι' ών πῶσαι αι χορεύουσαι—μεταξϋ των όποιων ύπῆρχον και τινες ώραϊκι—συνοδεϋουν τās άκκλαισθήτους κινήσεις των.

Άλλως τε ό χορός αϋτός καθ' έαυτόν, ίτως θά ήτο πολϋ γραφικότερος, εάν όλιοι οι στοίχοι των χορευουσῶν παρετάσσοντο κατῶ σειρῶν ό εις μετά τον άλλον και εάν άντι να σπεϋδωσι, έβημάτιζον ήρεμώτερα και ρυθμικώτερα, με έπίχαριν πως ταλάντευσιν του σώματος, με συμφωνίαν άρμονικην εις τās κινήσεις, και με γλυκύτερον, τεχνικώτερον και μουσικώτερον ξῆμα. Τότε ό,τι ή τράτα στερεΐται από τέχνην θά άνεπλήρου ή χάρις, ή μαλακότης, ή ήρεμία των κινήσεων και ή μελαγχολική τῆς μουσικῆς συνοδεία.

Νομίζομεν, ότι οι νεώτεροι μουσικοί μας ώρειλον να ασχοληθουν ολιγον εις καλλιτεχνικώτερον του χοροϋ αϋτου διαρρυθμισιν, και εν γένει δε τό Ωδειον ή άλλη τις όμάς καλλιτεχνική να φροντίσει, όπως αι πανηγύρεις αϋται διοργανοϋνται κῶπως άνθρωπινώτερον, να μη εκτίθενται αι εθνικαί συνήθειαι και παραδόσεις μας εις τās σκώμματα τῶσων ξένων, οι ποιοι εκάστοτε άνά εκκοντάδας παρευρίσκονται εις αϋτάς.

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΦΡΟΥΡΟΙ ΤΗΣ ΑΒΡΟΤΗΤΟΣ

Αι γυναίκες από πολλοϋ στενάζουσι διὰ την των άνδρων σκαιν ολιγον συμπεριφοράν, ως οι γονεις αιτινες δυσανασχετοϋσι διὰ την κακήν άγωγήν των τέκνων των. Δύναιται τις να ειπῆ ότι ήμεΐς αι ίδιαι καταδικάζομεν εκυτάς, άγνοϋται ια έπιβάλλωμεν τό σεβας και την πρὸς τό φύλον μας όρειλομένην άβρότητα.

Η γυνή καθ' όλον αϋτῆς τον βίον, είναι ή φυσική φύλαξ, ή μυσταγωγὸς των καλῶν αισθημάτων, των εν τῇ οικογενειακῇ ζωῇ λεπτολογικῶν καθηκόντων, άτινα έπιβάλλει ή έθιμοταξία εις αϋτήν άπόκειται τό καθήκον να νικῆ και να διορθῶ χωρὶς να πληγῶνῃ την φιλαυτίαν!

Άδελφαί, μητέρες, σύζυγοι, έχουνι πρὸ αϋτων ολόκληρον τον βίον, όπως ενασκήσωσι την εκπολιτιστικην επήρειαν αϋτων και εάν ή επήρεια αϋτη μένη άνευ άποτελέσματος, μόνον αϋται πταίουν, διότι παρημέλησαν τό καθήκον τουτο, ή κακῶς τό έξεπλήρωσαν. Αξίζομεν πάντοτε ό,τι υποφέρωμεν. Ας μελετηθῆ καλῶς ή αλήθεια αϋτη, διότι είναι άπόλυτος και εφκρμόζεται εν πῶσι. Εάν δέν αποδίδεται εις τās γυναίκας ό όρειλόμενος σεβασμός και ή υπόληψις, προέρχεται τουτο, διότι δέν έχομεν συνείδησιν τῆς αξίας μας ή διότι θέλομεν αποτόμως και άλογίστως να επιβληθῶμεν.

Αρ' ης ήμέρας ή γυνή θέλει να επιβληθῆ, ως άποστολος του καλοϋ, ή δύναιμις της καταστρέφεται και τό άποτέλεσμα ματαιοϋται. Καταντῆ είδος εγωϊσμοϋ δι' αϋτην τό να θέλη να την σεβωνται και να την θαυμάζωσι. Τό να δικηκρϋττη εις πῶσαν περίστασιν, ότι γινώσκει να μορφῶνῃ τούς χαρακτήρας και τās καρδίας, είναι τό ιδιον ως να διακηρϋττη τό αναμάρτητον αϋτῆς και την βροπήν πρὸς τό άμαρτάνειν των άλλων. Τό να δυσχυρίζεται, ότι δύναιται να διορθῶνῃ τās σφάλματα των άλλων είναι τό ιδιον ως να εγείρη καν εις την ιδίαν εκυτῆς ματαιότητα. Εν ενί λόγῳ ή ευεργετική επιρροή, ητις δύ-

ναται να εξασκηθῆ υπό των γυναικῶν πρέπει να έχη ως κανόνα μοναδικόν την αϋταπαρνησιν και άρροσίωσιν.

Γενικῶς πιστεύουσιν, ότι ή ανατροφή διὰ μίαν νεάνιδα τελειώνει, όταν αϋτη εξέληθῃ του παρθεναγωγείου, ή δια νέον, όταν επανέρχεται εις την πατρικην ειλίαν κεκττημένος εν διπλωμα.

Η πλάνη αϋτη ύφίσταται εις την συγκεχυμένην ιδέαν τῆς καθ' αϋτό ανατροφῆς και τῆς εκπαιδεύσεως. Η πρώτη είναι άπόρροια πείρας και κρίσεως, καλῶς παιδαγωγηθείσης παρὰ τῆς μητρός ή τῆς αδελφῆς. Όσον νέα και άν είναι ή αδελφή, εν τῇ ιδιότητι της ως γυναικός, έχει εμπότους γνώσεις μαλλον συγκεκριμένας ή ό αδελφός έστω και πρεσβύτερος αϋτῆς. Δι' αϋτων θά κόμη άρχην τῆς γλυκείας ταϋτης επιρροῆς, ην θά εξακτῆσῃ καθ' όλας τās ηλικίας και μήτηρ γενομένη θά γινώσκη να επιβληθῆ δίχως να βλάπτῃ. Άλλά πρέπει πρώτον επ' αϋτῆς τῆς ιδίας να ενεργήσῃ. Τό παραδειγμα είναι και έσεται πάντοτε τό κυριώτερον διδάγμα. Όλα τὰ καλὰ αισθήματα, ή επείκεια, ή προσήνεια, ή τρυφερότης εκδηλοϋμεναι υπό μιῆς αδελφῆς, δύνανται να άφυπνίσωσιν εις την ψυχῆν του αδελφοϋ τās θελκτικώτερας άρετάς, εάν βεβαίως φκίνωνται δίχως να επιβάλλωνται ως διδαχῆ ή διόρθωσις χαρακτήρος. Πάντοτε άπλή, πάντοτε φυσική ή πρῆξις οϋτη διὰ τῆς θυσίας των ιδίων όρέξεων, και διὰ τῆς ύπομονητικῆς μελέτης των διαθέσεων των άλλων. Η αδελφική τρυφερότης, είναι τό γλυκύτερον των αισθημάτων, και τό μαλλον ύψηλόν. Άλλά πόσοι παραγνωρίζουσι τουτο, πόσοι καταχρῶνται των πρώτων ημερῶν τῆς νεότητος, των ημερῶν, καθ' ός εΐμεθα πάντες ήνωμένοι εν τῇ πατρικῇ στέγῃ!

Οϋτω παρέχεται ό πολϋτιμος εκείνος καιρός καθ' όν ηδύναντο να οικοδομηθῶσι με τās στερεωτέρας βάσεις όλα τὰ καλὰ αισθήματα, άτινα είναι τόσον επιθυμητά εν ταῖς ήμέραις των θλίψεων και τῆς μονώσεως.

Όλοι αι νεάνιδες ός επωφεληθῶσι των δώρων, άτινα ό Θεός έχαριτεν εις αϋτάς, και ός απομακρύνωσιν άρ' έαυτων όλα τὰ κακὰ αισθήματα, άτινα δύνανται να τās χωρίσωσιν από τούς αδελφούς των, ός εκπληρώσωσι από τῆς νεωτέρας αϋτων ηλικίας την άποστολήν τῆς ειρήνης και τῆς τρυφερότητος. Πρὸς τιμην τῆς ανθρωπότητος, ό αριθμός των εγωϊστῶν και άδικων ατόμων είναι ολιγός σχετικῶς. Όπως τὰ έλαττώματα οϋτω και τὰ προτερήματα αυξάνουσι διὰ του παραδείγματος.

Εις πῶσαν κοινωνίαν, εις πῶσαν οικογένειαν εκαστος διαθέτει ιδιαίτερας δυνάμεις, ειδικὰ προτερήματα επί όλων των μελῶν αϋτῆς. Ίδετε τούναντιόν τούς εγωϊστάς Άρνοϋνται πῶσαν ύπηρεσίαν πρὸς άποφυγήν τῆς πρὸς τούς άλλους συνδρομῆς των. Εκαστον άτομον τῆς οικογενείας εγωϊστῶν ζῆ μό ον δι' έαυτόν.

Εκ τουτου εξαγεται ότι ή άγωγή των άνδρων εξαρχαται εκ των μητέρων και αδελφῶν· όταν υίός ή αδελφός εν τῇ πατρικῇ στέγῃ βλέπῃ καλὰ παραδείγματα δέν δύναται ή να γείνη εύάγωγος και μη εγωϊστής· ή άποστολή τῆς αδελφῆς απαιτεΐ πλείονα τρυφερότητα ή εκείνη τῆς μητρός. Αϋτη επιβάλλει σιγήν εις την καρδίαν διὰ να κατηγορήσῃ τον υίόν ης, εῶ εκείνη δύναται να τον επιτιμήσῃ και να τῷ ζητήσῃ τον λόγον. Η καλλιον δύναται διὰ των τρόπων της να άρυπνίσῃ τὰ καλὰ αισθήματα του αδελφοϋ της.

Από τῆς ήμέρας καθ' ην πῶσα γυνή θά εκπληρώσῃ εν τῷ κύ-

κλῳ τῆς οικογενείας τό καθήκον τουτο, από τῆς ήμέρας εκείνης θά ήθικοποιηθῆ ή κοινωνία ημών. Όπως γενικευθῆ ή πρόδος δέν άναγκαιοϋ άλλο τι ή τό παραδειγμα. Πάποτε διατεθειμένη να λησμονῆ εκυτήν, να θυσιάσῃ τρυφερῶς τās ιδίας διαθέσεις, να απομακρύνῃ από τῆς οδοϋ των αγαπητῶν της προσώπων την άνίαν, ή γυνή κρατεΐ εν ταῖς χερσίν αϋτῆς τό καλλίτερον μέσον του να ποιῆ καλλιτέρους τούς περι αϋτήν.

Εάν ή αδελφή διὰ τῆς ειρωνείας και των επιπλήξεων ενεργῆ, θά σκληρύνῃ την καρδίαν των αδελφῶν της και θά ενιχυσῃ τὰ έλαττώματα αϋτων! Είναι τόσον φυσική ή αϋταπαρνησις εις την γυναίκα, ότε μικρῶς έξεως βοηθούσης, δέν άπαιτεΐται μεγάλη πρὸς τουτο προσπάθεια. Είναι πηγή χαρῆς άγνώστου εις τούς εγωϊστάς, πληροϋσα εκατονταπλασίως τās μικρῶς θυσίας, ός εκπληροϋ. Εν τέλει ή γυνή ασχολουμένη περι των άλλων άποφεϋγει την άνίαν, ητις είναι ή φοβερά νόσος των άέργων και εγωϊστριῶν γυναικῶν, αιτινες δέν δύναται με ό,τι και άν κάμωσι, να φθάσωσι ποτε εις τί ύψηλόν αῖσθημα τῆς αϋταπαρνητέως, διότι μόνον περι του πῶς να εύχαριστῶσιν εκυτάς σκέπτονται.

(Εκ του Γαλλικοϋ).

Βασιλικῆ Κ. Κυριακίδου.

ΕΥΑΝΘΙΑ ΚΑΤΖΙΛΙΕΡΗ

Συνάδελφος εν τῇ φιλανθρωπικῇ δράσει, εκ των καλῶν και αρχαιοτέρων εις την πόλιν μας εργατιδων του καλοϋ, δοκιμασθηΐτα εις τὰ καιριώτατα τῆς μητρικῆς στοργῆς της, ή Ευανθία Κατζιλιέρη απέβίωσε την παρελθούσαν Τετάρτην. Υπήρξε σύμβουλος τῆς Φιλοπτώχου Αδελφότητος, του Ασύλου των Ανιάτων και του Ασύλου των εργατιδων. Παρ' όλων των συναδέλφων της έθρηνηθῆ ειλικρινῶς, ως και παρὰ των πολυπληθῶν παρ' αϋτῆς ευεργετηθέντων, ών αι εύχαί και ή εύγνωμοσύνη θά συνοδεϋωσι πάντοτε την μνήμην της.

Η ΝΥΦΟΥΛΑ

Σε' άλογο καθάλλα νόσι, η παιδοϋλα
χαρωπή τυφοϋλα
πάει καμαρωτά,
Θαρρετά γυρίζει βλέπει τη διαβάτες
του κρατοϋν της στρατες
και τούς χαιρετῆ.

Του χαριοϋ λουλοιδι με διοσάτα κάλλη
στο ξανθό κεφάλι
ε' άμορφο πορεΐ
Χρυσοκεντημένο, ρόδινο φαξιόλι
τη θωροϋμε όλιο
κ' όλους μας θωρεΐ.

Στη γλυκερά μορφή της, στη γλυκερά ματιά της
τη χρυσῆ καρδιά της
βλέπω φανερά
Στο χαμόγελό της, στο μικρό της στόμα
σ' όλο της το σώμα
λάμπει ή χαρά.

Άρα γε ποῦ νᾶνε τ' ἄξιο παλληκάρι
δου θὲ νὰ πάρη
τέτοιο θηταυρό!

Τὸ δειλὸ τῆς βλέμμα μου τ' ἐν φανερώει·
νὰ τ' ἴωρ πῶδ αἰμῶνει
σ' αἰτι ζωηρό.

Τί χρῆσός λιβέντης! ζηλεμένο ταῖρι
ἄσπρο περιστέρι
κ' ἀστὸς μαζή!

Εἴθε νὰ ᾄχη πάντα τ' οὐρανοῦ τὴ χάρι
καὶ καλὸ ζευγάρι
κ' εὐτυχὲς νὰ ζῆ.

Ἄγου 4 Μαρτίου 1895.

Κρυσταλλία Χρυσοβέργη Δασκαλοπούλου

ΔΥΟ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ

Ὅπως αἱ ἐνέργειαι τῶν δύο τούτων σωματείων βαίνωσιν ἐκ παραλλήλου καὶ ἀδελφικῶς, ὅπως τὴν ὑπὸ φυσικῶν πόνων μαστιζομένην μερίδα τῆς ἀνθρωπότητος ἀμφοτέρω ἀνακουφίζουν καὶ περιθάλλουν, οὕτω ἀδελφοποιημένα διοργανῶνουν καὶ μίαν κοινὴν εὐεργετικὴν ἐφορτὴν, πρὸς πληρεστέραν βοήθειαν καὶ ἀνακούφισιν τῶν ὑπ' αὐτῶν προστατευομένων.

Εἰξεύρομεν, ὅτι ἡ κοινωνία μας διέρχεται οἰκονομικὴν κρίσιν καὶ ὅτι τὰ φιλόνηρωπα τοῦ κοινοῦ αἰσθητάκα δυσκόλως δύνανται νὰ ἐκδηλωθῶν ἐν ἀναλογία πρὸς τὰς ἀνάγκας τῶν πασχόντων. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ διοργανουμένη ἀγορὰ ὄχι μόνον δὲν θὰ στενωχρήσῃ τὸ κοινόν, ἀλλὰ καὶ ὠφελείας πρόξενος θὰ καταστήτῃ εἰς αὐτό. Διότι κυρίως εἰπεῖν δὲν εἶναι ἀγορὰ ἢ ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ Ζαππείου τὴν 28ην Μαΐου διοργανουμένη, ἀλλὰ μέγα λαχεῖον τοῦ ὁποίου κερδίζουν χιλιάδες ὄλοι ἀριθμοί. Τὰ κερδζόμενα εἶδη εἴτε κομφοτεχνήματα, εἴτε χρήσιμα

σκευή, εἴτε κοσμητάκα, εἶναι πάντοτε ἀξίας πολὺ μεγαλειότερας τῆς μῆς δρ. ἥτις ὠρίσθη ὡς τίμημα ἐκάστου λαχείου. Οὕτω μὲ μίαν δραχμὴν καὶ μόνον δύναται τις νὰ κερδίτῃ ἀντικείμενον ἀξίας πέντε, ἢ δέκα ἢ καὶ εἴκοσι δραχμῶν, ἐπὶ πλέον δὲ θὰ διασκεδάσῃ ἐντὸς τῆς ὥραίας ὑλοστυπεῦς αἰθούσης τοῦ Ζαππείου, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐκλεκτοτέρων κυριῶν καὶ δεσποινίδων τῆς πόλεως μας, τῇ συνοδείᾳ μουσικῆς καὶ διαφόρων διασκεδαστικωτάτων παιγνίων.

Βεβαίως δὲν θὰ μείνῃ οἰκογένεια, ἢ ὅποια δὲν θὰ ἐπωφελήθῃ τῆς λαμπρῆς αὐτῆς εὐκαιρίας, ἵνα διασκεδάσῃ σχεδὸν ἀδαπάνως, ἀποκτήσῃ ἐν οἰονδήποτε ὥρατον ἀντικείμενον καὶ συντέλῃ ἐν ταύτῳ εἰς ἀνακούφισιν τῶν δυστυχῶν.

Καὶ ἤδη μίαν παράκλησιν πρὸς τὰς ἀναγνωστρίας μας. Πόσαι ἐξ αὐτῶν δὲν ἔχουν διάφορα μικρὰ ἀντικείμενα κομφοτεχνικὰ καταδικασμένα ἐν ἀρηστία εἰς τὰς συρτοθήκας των. Πόσα χειροτεχνήματα προσενεχθέντα παρὰ φίλων καὶ μὴ χρησιμοποιηθέντα ποτέ; Ἄς ἐπισκεφθῶν τὰ ἐμαῖα τῶν καὶ ἄς μᾶς ἀποστείλουν ὅ,τι εὔρουν ἐν αὐτοῖς ἀρησιμοποιήτων. Θὰ μᾶς χρησιμεύσουν διὰ τὸ λαχεῖον καὶ διὰ τῶν ἀρηστων δι' αὐτὰς εἰδῶν τούτων θὰ ἀνακουφισθῶν τόσοι δυστυχεῖς. Καὶ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἴτι αἱ συνδρομητριάι μας ἡμποροῦννὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν εὐεργετικὴν αὐτὴν συνεισφορὰν, ἀποστέλλουσαι ταχυδρομικῶς ἐπὶ συστάσει πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν», ὅ,τι θέλουν, ὅ,τι προαίρουσιν. Αἱ ἐργατικώτεροι μάλιστα τούτων δύνανται νὰ ἐπεξεργασθῶν ἐπιτήδες μικρὸν τι χειροτέχνημα, ἐξατραλίζουσαι οὕτω τὴν ἄπειρον καὶ θερμὴν εὐγνωμοσύνην μας.

ΤΑ ἄΝΘΗ ΕἰΣ ΤΑ ΕΠΙΣΗΜΑ ΓΕΥΜΑΤΑ

Τὰ ἄνθη βασιλεύουν πάντοτε εἰς τὰ γεύματα. Δύσκολον μόνον εἶναι νὰ ὀρίσῃ τις τὸν καλληλότερον τρόπον τῆς τοποθε-

1 HENRI GREVILLE 1

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

Εἰς τὰς ἀπεράντους αἰθούσας τοῦ Beauraud, αἵτινες ἤνοιγον διὰ πρῶτην φορὰν τὰς πύλας των μετὰ εἰκοσαετῆ διακοπὴν πάσης ἐφορτῆς, τὸ πλῆθος ἤρχιζε νὰ ἀραιοῦται ἤδη. Μόνον παρὰ τὸ κυλικεῖον συνωστίζοντο εἴτι οἱ στενωπότεροι τῶν οἰκογενεακῶν φίλων, οἵτινες ἐπὶ ποδὸς ἐκίνουν τὸ τελευταῖον ποτήριον τοῦ καμπανίτου καὶ συνομιλοῦν μετὰ τῶν τελευταίων ἐναπομεινασῶν κυριῶν περὶ τῆς νύμφης.

Αὕτη ἐξόχως ὠραία ὑπὸ τὸν ἐκ τριγύπτων πολυτίμων πέπλων τῆς, ὅστις ὑψηλέρητο ἐπὶ τῆς πλοῦσας καὶ ἐβεννῶδους κόμης τῆς τῆς πλαισίωσης θαυμασιῶν τῶν ὠραίων μορφῆν τῆς, ἐκίνηε τὸν ἐνθουσιῶν θαυμασμῶν ὄλων τῶν ἀνδρῶν.

Προτιμῶ τὰς ὀλιγωτέρας ἐπιδητικὰς καλλονὰς, παρετήρησε νεανίας κομψὸς καὶ χαριεὶς. Δὲν θὰ ἐτόλμων ποτὲ νὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὸ κομικὸν μελόδραμα τοιαύτην γυναῖκα....

«ὦ! σὺ! γνωρίζωμεν τὰ, ὀρέξεις σου. Εἶναι αἱ μικραὶ Polrey ἀποταί σὲ σαγηνεύουν. Νομπεύθητι μίαν ἐξ αὐτῶν, φίλε μου, καὶ θὰ ὑπάγῃς ἀπόδως καὶ εἰς τὸ θέατρον Eden καὶ εἰς τὰς πανηγύρεις εἴτι τοῦ Newily.

Ἡ νέα κ. de Beauraud μετὰ γοητευτικῶς, εἶπε προσβύτις κυρία διακόπτουσα τοὺς δύο φίλους. Εἶναι ὄλος διόλου ἄλλη, ὅταν μετ' αἰ.

Καὶ ἐμεῖς καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, προσέθηκε τρίτος. Στοιχηματίζω ὅτι θὰ ποנוῦν αἱ γυναῖκα τοῦ στόματος τῆς. Καὶ ὅμως δὲν εἶναι πάντοτε τὰ μεδιόματα ἐνδείξεις χαρᾶς, ἀφοῦ ὡς πληρομοροῦμαι δὲν εἶναι γάμος ἐξ ἔρωτος ὁ ἰδικὸς τῆς.

Ἄλλὰ δὲν εἶναι βεβαίως καὶ γάμος συμφέροντος, ἀφοῦ εἶναι ὅσον καὶ ἐκεῖνος πλοῦσια, ἀλλ' οὕτε φιλοδοξίας. Εἶναι μὲν μόλις τριακονταετῆς λογαγὸς τῶν δραγόνων, ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ τόσον περιζήτητον τὸ ἀξίωμα τοῦ στρατιώτου σήμερον. Εἶναι ἕως γάμος ἐκ φιλίας ἐκ μέρους τῆς νύμφης τούτῃ.

χιστον. Διότι ἐκεῖνος, ὡς λέγουσιν, εἶναι τρελλὸς ἐξ ἔρωτος, τόσον τρελλὸς ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ φάγῃ, οὔτε νὰ κοιμηθῇ. Θὰ ἀπέθνησκε δὲ ἀναμφισβόλου, εἴν ἡ δεσποινὶς Brunaire δὲν ἐλάμβανεν οἶκτον....

Εἰς μίαν γυναικὰ τοῦ καπιτιστηρίου ὁ γαμβρὸς στυριζόμενος ἐπὶ τῆς ράχους μεγάλως ἔβρασε συνομιλῆσαι μετὰ τοῦ ἀνωτέρου φίλου καὶ συμμαθητοῦ τοῦ Θεοδώρου Benoit. Ναι, εἶμαι εὐτυχής, ἔλεγε, διότι ἐλπίζω ὅτι θὰ με ἀγαπήσῃ...

Καὶ μῆπως δὲν σὲ ἀγαπᾷ; ἀντεῖπεν ὁ φίλος του. Ἐὰν τὴν ἤκουες πρὸ ὀλίγου νὰ ὀμιλῇ διὰ σέ. «Ἐπειτα καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν τὸ πρόσωπόν τῆς ἐξαστράπτει ἀπὸ χαρᾶν.

Ναι, χαίρεται, διότι εἶναι καλὴ, ὡς αὐτὴ ἡ καλοσύνη. Αἰσθάνεται δι' ἐμὲ μεγάλην καὶ εὐκρινῆ φιλίαν, ἀλλ' ἔστω ὄχι. Μῆπως εἶδες ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆν ἐνθουσιῶν ἐκείνην ἀνησυχίαν τῶν νεογνῶν; Ἰδοὺ ἀπὸ τεσσάρων ἤδη ὠρῶν εἶμεθα σύζυγοι. Θὰ πιστεύσεις, ὅτι δὲν ἡμπορεῖα νὰ τῆς εἰπῶ μίαν λέξιν κατὰ τὸ τετράωρον αὐτὸ διάστημα. Καὶ ναι μὲν οἱ κεκλημένοι μας ἦσαν πολλοὶ καὶ μᾶς ἀπησχόλουν μὲ τὰς εὐχὰς καὶ τὰ συγχαρητήριά των, ἀλλ' εἴν με ἡγάπα θὰ κατώρθων νὰ εὔρη τὸν τρόπον... Ἐγώ, ὡς βλέπεις τὴν λατρεύω. Καὶ λέγων ταῦτα ἔφερον ἐπὶ τοῦ μετώπου τὴν χεῖρά του, ὥστε ἵνα ἐξαλείψῃ τυτθὰ σχηματισθεῖσαν ἐκεῖ ἐκ τῆς ἀμφοδούλου ὑπονοίας, ἥτις τὸν ἐβασάνιζε. Ναι, τὴν ἀγαπῶ πολλὸ καὶ φοβοῦμαι. Ἄλλὰ θὰ με ἀγαπήσῃ καὶ αὕτη, δὲν εἶναι ἐτσι;

Τὸ ἐλπίζω καὶ τὸ εὐχομαι, εἶπεν ὀφίλος του μὲ καλὸν καὶ πλῆρες ἐμπιστοσύνης μεδιόμα.

Θὰ μείνης μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς ἀναχωρήσεώς μας. Θὰ ἀναχωρήσωμεν μὲ τὸν σιδηρόδρομον τῶν ἐξ, διὰ νὰ γυμνασώμεν εἰς Beauraud, ὅπου θὰ φθάσωμεν ἀκριβῶς τὴν ἐβδόμην. Ἡθελον νὰ σοὶ σφίξω τὴν χεῖρα κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεως. Θὰ ἀναπληρώσης τὸν ἀδελφόν, τὸν τόσον σκληρῶς ἀπολοσθέντα πατέρα μου....

Μὴν ἐνθυμῆσαι θλιβερὰ πράγματα, φίλε μου. Ἡμέρα ὡς ἡ σημερινὴ δὲν πρέπει νὰ σκιαζέται ἀπὸ σκοτεινὰ νέφη.

Καὶ ὅμως ἡ ἰδέα αὐτὴ μὲ βασάνιζε σήμερον ὡς καὶ πάντοτε. Ἡ τρομερὰ ἐκείνη καταστροφὴ ἄρῃκεν ἐπὶ τῆς καρδίας μου ἀνεξάλειπτα ἔγην.

Ἐλα δά, φίλε μου, θὰ σὲ μαλωίσω ἐπὶ τέλος. Ἰδὲ τὴν γυναῖκά σου εἰς τὸ βάθος τῆς ἐρυθρᾶς ἐκείνης αἰθούσης. Μὴ λησμονῆς ὅτι ὁ θεσσαυρὸς αὐτὸς σοὶ ἀνήκει. Ὅτι μετὰ τρεῖς ὥρας....

Ἀληθῶς! ἔχεις δίκαιον καὶ σὲ εὐχαριστῶ. Λοιπὸν θὰ με περιμένῃς; Πηγαινὸν νὰ ἐτοιμασθῶ.

τῆσεως αὐτῶν. Πᾶσα ἀκοδέσποινικ φιλοδοξεῖ νὰ ἐκπληξῇ τοὺς συνδαιτυμόνας τῆς διὰ νέας τινὸς ἐπινοήσεώς τῆς, τὴν κανονίζει ἡ καλαισθησία καὶ ἡ γονιμότης τῆς φαντασίας τῆς.

Ἐν τούτοις ἐσχάτως ἐξεδηλώθη ποιά τις διαθέσεις πρὸς ἐγκατάλειψιν τῶν ἀνθοσυμπλεγμάτων, τὰ ὁποῖα εἰς ἀτελειότητους γυρλάντας περιέστερον τὰ πινάκια καὶ ἐξελίσσοντο γραφικώτατα ἀνὰ πᾶσαν τῆς τραπέζης διεύθυνσιν. Ἡδὴ φαίνεται καὶ εἰς τὴν διακόσμῃ τῶν τραπεζῶν ἐπικρατεῖ ὁ ἀγγλικὸς συρμός. Δέσμαι σταχῶν μετὰ πολλῆς χλόης, δεμέναι, μὲ πλατείας ταινίας τοποθετοῦνται εἰς τὰ δύο ἄκρα τῆς τραπέζης, ἐν ᾧ εἰς τὸ μέσον τοποθετεῖται κἀνιστρον σχήματος πλοίου, πλήρες ἀνθῶν. Ὅμοιάζει τὸ κἀνιστρον τοῦτο πρὸς τάπητα ἐξ ἀνθῶν, ὅστις βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἀνυψοῦται ἐκατέρωθεν, εἰς τρόπον ὥστε σχηματίζει δύο ἀνθίνους λοφίσκους ἐνομένους διὰ κοιλᾶδος ἀνθοσπάρτου ἐπίσης. Τὸ σύνολον εἶναι χαριέστατον καὶ πρωτότυπον. Πλὴν τοῦ περιφερικοῦ χώρου, τοῦ προωρισμένου διὰ τὰς τραπεζοστυκεῖας, καὶ τῆς θέσεως, ἐφ' ἧς τοποθετοῦνται αἱ ἀπλάδες τῶν φαγητῶν, τῶν γλυκισμάτων καὶ τῶν καρπῶν, ὄλον τὸ ὑπόλοιπον τοῦ τραπεζομανθῆλου σκεπάζεται κυριολεκτικῶς ἀπὸ ἄνθη. Καὶ ἐνοεῖ τις τὸ κάλλος τραπεζομανθῆλου ἐξ ἔων καὶ ῥόδων.

Πολὺ συνειθίζεται εἰς τὰ πολὺ ἐπιτήμα καὶ πλοῦσια γεύματα ἡ διακόσμῃς τῶν τραπεζῶν διὰ κατόπτρων. Ἐπίσης τεμάχια κατόπτρων ὠρειδούς σχήματος διὰ τὸ μέσον τῆς τραπέζης, τριγώνων ἢ πολυγώνων διὰ τὰ πλάγια, τῶν ὁποίων τὰ ἄκρα καλύπτονται ὑπὸ γυρλάντων ἀνθῶν, μετὰ πλοῦσας καὶ ἀρθῶνους χλόης. Διὰ τὴν τοιαύτην διακόσμῃν ἀναρτῶσι καὶ κλάδους ἀνθῶν ἀπὸ τῆς κρεμαστῆς λάμπας καὶ ἀπὸ τὴν βάσιν αὐτῆς καὶ ἀπὸ τοῦ στρογγύλου περιθωρίου ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζεται τὸ ἀλεξίφρωνον.

Εἰς μέγα γεῦμα δοθὲν ἐν Παρισίοις παρὰ τῆς ἀριστοτέχνιδος κ. Madeline Lemaire ἐνεκαινιασθῆ συστήμα πρωτότυπον

Ὁ Θεόδωρος, ὅστις τὸν ἠκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματός μετὰ ποῖας τινος ἀνησυχίας τὸν εἶδε πλησιάζοντα πρὸς τὸ μέρος τῶν κυριῶν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων ἐκάθητο ἡ νύμφη. Αὕτη εἶχεν ἤδη ἀραιρέσει τὸν πέπλον τῆς μετὰ τὴν κεφαλὴν ἐστραμμένην μετὰ χάριτος πλάγιως, μὲ τὸ εὐκαμπτον σῶμα ὥστε διολισθαίνον ἐν τῇ ἐκ λευκοῦ ἐπαγύρου εὐθῆτος τῆς ἐφαίνετο ὡς ἀρχαία εἰκὼν. Ἡ κανονικὴ προτομὴ τῆς, οἱ μαῦροι καὶ ὠρατοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς, ἡ γλυκῆς τοῦ βλέμματός, ἡ παρόδοξος ἔκφρασις τῆς ἀγαθότητος ἥτις ἐπέστρεπε τὰ χεῖλη τῆς, προσέδιδον εἰς τὴν Ἐστέλαν γοητεῖαν ἐπαγωγότεραν καὶ αὐτῆς τῆς καλλονῆς τῆς. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν πρασίμων καὶ ἀνθοστολιστῶν συμπλεγμάτων καὶ τῶν ἀπερριθῶν λευκῶν ἀνθοδεσμῶν αἵτινες ἀνυψοῦντο περὶ αὐτὴν εἰς ποσειάδας, ἡ νύμφη ὠμοιάζε νεαν θεοτέρα περιστοιχιζομένην ὑπὸ παρθενικῶν ἀναθημάτων, τὰ ὁποῖα ἀπεδέχετο μετ' εὐγνωμοσύνης.

Ὁ Ραυμόνδος τῆς ἐπλησίασε καὶ τῆς εἶπε: λέξεις τινὰς, τὰς ὁποίας ὁ φίλος του δὲν ἤκουσεν. Ἡ στάσις του ὅμως καὶ ἡ ἔκφρασις τῆς φυσιογνωμίας του ἀπέπνευσε τόσον στοργὴν, τόσον πάθος, ὥστε ὁ φίλος του συνεκινήθη. Ἐκείνη τῷ ἀπήντησεν, ὑψοῦσα πρὸς αὐτὸν τὰ διαυγῆ βλέμματά τῆς καὶ ἐμπιστευτικῶς μεδιόμα. Παιδικὸς γέλως ἀπεκάλυψε τοὺς λευκοὺς ὀδόντας τῆς, ἐν ᾧ ταῦτο γρόνθος ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν μὲ ὕψος παιδίου παίζοντος. Ὅλη ἀπέπνευσε τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἡδυκαίαν ψυχῆς ἀήλικης καὶ εὐτυχῆς.

Βεβαίως θὰ τὸν ἀγαπήσῃ διανοητὴ ὁ Benoit. Θὰ εἶναι ἄδικον τὰ δύο αὐτὰ ὠραία πλάσματα, νὰ μὴ κταροῦντο καὶ ἐνοηθῶν μεταξύ των. Εἶναι καυμηνοὶ ὁ εἰς διὰ τὸν ἄλλον.

Ὅλοι εἶχον ἤδη ἐγερθῆ. Αἱ συγγενεῖς καὶ αἱ φίλαι ἐπὶ ποδὸς ἀπήθουσαν τὰς τελευταίας εὐχὰς των πρὸς τοὺς νεογμῶνους, οἵτινες ἴσταντο ἤδη ὁ εἰς πρὸς τὸ πλευρόν του ἄλλου. Ὁ λογαγὸς τῶν δραγόνων ἤτο ὑψηλότερος πολὺ τῆς συζύγου του, ἀλλ' αὕτη πάλιν ὑπερέει κατά τὸ ἀνάστημα πᾶσας τὰς ἐκεῖ συνηθροισμένας γυναῖκας. Ἡ κασταὴ κόμη, οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοί, οἱ ἔσθλοὶ μύστακες τοῦ Ραυμόνδου ἐκαμαν θαυμαστὰν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν μελαχροινὴν καλλονὴν τῆς γυναικὸς του.

Οἱ κεκλημένοι διεσκοπίζοντο ἀνὰ τὰς αἰθούσας καὶ ὁ Benoit πλησιάζων τοὺς νεογμῶνους, ἤκουσε τὴν νεογμῶν λέγουσαν: Τρέχω νὰ ἐνοῦσθ. Καὶ σὺ, Ραυμόνδε, γρήγορα νὰ μὴ χάσωμεν τὸν σιδηρόδρομον. Θὰ εἶναι τρομερόν. Ὅλῃσπερ συνῆθη τοιοῦτο εἰς ἡμέραν γάμου.

Φεύγων καὶ ἄλλα τρανὰ, εἰς φιλοσοφικῶς ἡ θεία τοῦ γαμβροῦ κ. Μονκλάρ. Καὶ ὁ μαγερός μας, ὅστις θὰ ἔχη προετοιμάσει γεῦμα βασιλικόν. Θὰ ἦτο κανὸν νὰ αυτοκτονήσῃ ἐκ τῆς ἀπελπισίας του, ὡς ἄλλος Βατέλ, εἴν δὲν ἐφθά-

καὶ παράδοξον. Ἄντι κἀνίστρον ὑψοῦτο εἰς τὸ μέσον τῆς τραπέζης μέγα καὶ πλοῦσιον σύμπλεγμα ἐκ θηλῶν ἐκ ταινίας, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐξεχύνοντο ἄβηθ πλοῦσια εἰς ὠραίους κλώνους. Αὐτοὶ εἶναι ὁ τελευταῖος νεωτερισμός.

Φιλανθῆς

ΕἰΣ ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Ἦσ ὄλους ἐφέρατε χαρὰ, ἄνοιξε καὶ λουλούδια
Αὐγοῦλες μυροστάλαχτες, χαροῦμενα τραγούδια.
Μόνο 'ς ἐμὲ τὴν ἄμοιρη ἐφέρατε τὰ χιόνια
Καὶ τὸν χειμῶνα τῆς καρδιάς, μικρὰ μου χελιδόνια.
Ἔοθυσαι τὰς ἐλλείδας μου 'ς τὰ μαῦρα δάκρυνά μου,
Ἔθαψαι μὲσ' ἐτὴν καρδίᾳ βαθειὰ τὰ δρεϊρά μου,
Μιὰ χάρι σὰς ζητῶ μικρὰ πουλάκια μου 'ς τὸ χῶμα
Πρὶν νὰ ἀφήσῃ ἡ ψυχὴ τὸ δύστυχόν μου σῶμα,
Δώστε μου τὶς φτεροθῆγες σας, τὸν κόσμον νὰ γυρίσω
Κι' εἴτι ἀγαπῶ, εἴτι ποθῶ νὰ τ' ἀποχαιρετίσω.

Μαρίκκ Φιλιππίδου

Ἐγγραφον τῆ 27η Μαρτίου 1895 Ἐν Ἀθήναις.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

—Ἀπέθανεν ἐσχάτως ὁ πρῆφμος Βίρθ κατασκευαστῆς γυναικείων φορεμάτων. Αἱ τιμαὶ εἰς τὰς ὁποίας τὰ κατασκευάζεσθαι εἶσαν μυθώδεις. Μόλα ταῦτα εἶχε πελάτιδας, αἵτινες τὰς ἐπλήθρυναν. Λέγεται ὅτι ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ γείνη πελάτις τοῦ καταστήματος Βόρθ. Ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας θὰ ἔχη εἰσόδημα ἕως ἐνός ἑκατομυρίου τὴν ἡμέραν. Ἐν τούτοις δὲν θὰ ἀντέειχεν εἰς τὰ ἔξοδα ἂν ἐκαμαν τὰ φορεμάτα τῆς εἰς τὸν Βόρθ. Ὑπάρχουν ὅμως γυναικες αἵτινες πληθρύνουν, εἰς τὸν Βόρθ 200,000 δραχ. δι' ἐν μόνον φόρεμα. Αἱ τοιαῦται γυναικες φέρουν ἀσπρόρρουχα ἀξίας 6000 δραχμ. Ὁ Βόρθ ἀπέθανεν ἀλλὰ τὸ κατάστημά του ζῆ καὶ διευθύνεται τῶρα ἀπὸ τὸν υἱόν του, οὗ αἱ ἐργασίαι εἶνε ἀνθηρόταται. Ὁ οἶκος οὗτος τοῦ Βόρθ ὀμολογεῖ, ὅτι αἱ τιμαὶ τὰς ὁποίας ἐπιβάλλει εἶνε ἀπέριως μεγαλιότεραι παρ' ὅ,τι ἀξίζον τὰ κατασκευαζόμενα φορέματα. Ἄλλὰ προσθέτει, δὲν ὑπάρ-

νομεν τὴν ὀρισημένην ὠραν. Φαντασθῆτε εἰ ἐναρξίς ἀπαισία τῶν οἰκοκυρικῶν καθηκόντων μου. Τρέχω ἀμέως.

Καὶ ἐξηφανίσθη ὅπισθεν παραπετάζματος θύρας, σύρουσα ὀπισθεν τῆς ἀρῶδεις κυματισμοὺς μεταξωτῶν καὶ τριγύπτων. Ἡ θεία τῆς ὀφρῶ συνώδευσε μέχρι τῆς ἐξόδου τὰς τελευταίας κεκλημένους ἐπέστρεψε πρὸς τὸν Benoit, ὅστις ἴσταντο εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης.

Ἐὰν σὰς ἐνοχλῶ, ἀγαπητὴ κυρία, τῇ εἶπεν, ἀφήσατε με εἰς γυναικὰ καὶ κάμετε ὡς νὰ μὴν ὑπῆρχα. Ὁ Ραυμόνδος μὲ παρακάλεσε νὰ μείνω μετρί τῆς ἀναχωρήσεώς του, ἵνα μοι σφίξῃ τελευταῖον τὴν χεῖρα. Παιδαριώδεις ἴδεται. Ἄλλ' εἶμεθα καὶ τόσον παλαιὸ φίλοι.

Δὲν με ἐνοχλεῖτε διόλου, φίλε κύριε, εἶπεν ἡ κ. Μονκλάρ. Θὰ καθήσω ἐδῶ καὶ φερέτε μου τὸ σκαμνάκι αὐτό διὰ νὰ ἀκουθίσω τὰ πόδια μου. Ἔτσι. Σὰς εὐχαριστῶ. Βλέπετε αἱ γραικαὶ δὲν ἀντέχουν εἰς τοιοῦτους κόπους. Ἄλλὰ εἶμαι καὶ τόσον εὐτυχής, τόσον πῆχαστημένη, ὥστε ἡ χαρὰ μὲ ἐκουοῦξαι. Ἔπειτα ἀπὸ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἔλω ὄλον τὸν καιρὸν νὰ ἀναπαυθῶ. Δὲν θὰ ὑπάγω νὰ τοὺς συναντήσω εἴμη μετὰ ὀκτώ ἡμέρας.

Εἶναι πολὺ δι' ἐσᾶ, διέκολεν ὁ νέος. Δὲν ἀπεμακρύνθητε ποτε ἀπὸ τὸν ἀνεψιόν σας; . . . Τὴ καλὴ ἡμέτερα εἴσθε δι' αὐτόν.

Τὸ καυμηνοὶ τὸ παιδί! Εἶχε τόσον ἀνάγκην τῆς ἀγάπης μου. Ὅταν ὁ ἀδελφός μου ἀπέθανεν ὁ Ραυμόνδος ἦτο μόλις δώδεκα ἐτῶν. Τὴ ἤθελαι νὰ γείνη παιδί τῆς ἡλικίας αὐτῆς, εἴν δὲν ἀνεπλήρουν τοὺς γονεῖς, τοὺς ὀποίους ἔλατε. Νὰ τὸν τῶρα νυμφευμένον μὲ τὴν θαυμασίαν αὐτὴν κόρη, τὴν ὁποίαν λατρεύει. Ἐὰν εἰζεῖρεται πόσον τὴν ἀγαπῶ καὶ πόσον εὐτυχής εἶμαι διὰ τὸν γάμον αὐτόν. Εἶναι καὶ αὕτη ἡ καυμηνοὶ ὀρραὴ πρὸ δώδεκα ἐτῶν. Καὶ νὰ σὰς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, τόσον τὸ καλλίστον δι' αὐτὴν. Ἡ μήτηρ τῆς ἦτο γυνὴ μελαγχολικῆ, ἀσθενῆς πάντοτε. Δὲν ἤγάπα διόλου τὴν κόρην τῆς, τὴν ὁποίαν μίαν φίλη ἐφρόντισε νὰ ἀναθρέψῃ μετὰ τῶν θυγατέρων τῆς, ὡς ἴδιον τῆς τέκνον. Ὁ Ραυμόνδος ἐσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς φίλης μου αὐτῆς, καὶ ἂν δὲν ἀπατώμαι ἐκείνη τὸν ἐπεριποιετο διὰ μίαν ἐκ τῶν θυγατέρων τῆς, ἀλλ' ὁ ἀνεψιός μου ἐρωτεύθη μετὰ τὴν τρέλλαν τὴν Ἐστέλαν, ὥστε ἤθελαν, δὲν ἤθελαν ἐπρεπε νὰ τοῦ τὴν δώσουν. Αὐτὸ ἐψῆγχερον ὀλίγον τὰς σχέσεις μας μὲ τὴν κ. Polrey. Ἄλλ' ἀδιάρητον. Ὅμοιολῶ ὅτι ἐπεδοκίμασα καὶ ἐγὼ τὴν ἐλλογὴν τοῦ Ραυμόνδου καὶ εἰτι ἀγαπῶ μουσικῆς περισσοτέρον τὴν γυναικά του, ἀπὸ τὰς μικρὰς Polrey. Εἶναι νοστιμώτατες, ἀλήθεια, ἀλλὰ μετὰ τὰ μικροσκοπικὰ προσωπεῖα τῶν ὁμοιάζων ἀληθινὰ κοῦκλας διὰ βρετανίας. Ἐν ᾧ ἡ Ἐστέλα μας εἶναι σωστὴ γυνὴ. Θὰ ε

χει άλλος τρόπος διά να περιορίση την πελατεάν του. Έντούτοις πόσαι χιλιάδες ανθρώπων θύτων θα απέφυγον τραγικές συμφορές και θα εζώζοντο από διάπραξιν φρικτών κακουργημάτων διά του τιμήματος μιάς μόνης ένδυμασίας του οίκου Βόρβ! Έχουν δίκαιον οι πατάσσοντες τας ειδελαθείς ταύτας κοινωνικάς άνωμαλίας, ώ ου σμικρὸν πειραν ἔχομεν και ἡμεῖς ἐν Ἑλλάδι παραλλήλως πρὸς τὴν αὐξουσαν ἔνδειαν τῶν ἐργατικῶν τάξεων.

— Πῶς μορφοῦν οἱ Βουλγαροὶ τὰς γυναῖκας. Τὸ ὑπουργεῖον τῆς δημοσίας ἐκπαίδευσως ἐν Βουλγαρίᾳ ἀπέστειλεν ἐπὶ ὑποτροφίᾳ τοῦ κράτους 14 νεάνιδας εἰς Εὐρώπην χάριν ἀνωτέρων σπουδῶν. Ἐκ τούτων 8 ἀπεστάλησαν εἰς Δρέσδην πρὸς σπουδὴν τῆς παιδαγωγικῆς, 2 εἰς Βιέννην πρὸς ἐκμάθησιν τῆς μαθητικῆς καὶ 4 εἰς Λωζάνην πρὸς σπουδὴν τῆς ἱατρικῆς.

ΒΙΒΛΙΑ

Τὰ δάκρυα τῆς Μαγδαληνῆς. Ὡραῖαν ποιητικὴν μελέτην, ἀπαύγασμα φανταστικῆς γονιμότητος ἐκτάκτου καὶ ποιητικοῦ ταλάντου ἐκ τῶν σπανιωτάτων ἐδημοσίευσεν ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ὁ γνωστός καὶ ἐξ ἄλλων γλαφυροτάτων καὶ καλλιπεῶν φιλολογικῶν μελετῶν του κ. Δ. Α. Ἀναστασόπουλος. Ἀνάλυσιν τῆς ποιήσεως ταύτης δὲν ἐπιχειροῦμεν. Εἶναι τὸσον ὥρατον τὸ ἔργον, ὥστε πρέπει νὰ τὸ ἀναγνώσῃς πᾶσαι καὶ πάντες, ἵνα ἀληθῶς ἐντυφῶσιν καὶ ἀπολαύσῃσιν τὴν τὸσφ ὀλίγον μελητηθεῖσαν σελίδα ταύτην τοῦ Ἰησοῦ.

Ἡ τελευταία νύξ τοῦ Μεσολογγίου. Παρὰ τοῦ κ. Ζώη Ι. Βλασσόπουλου ἐξεδόθη εἰς ἐπιτομον τεῦχος ἡ τελευταία νύξ τοῦ Μεσολογγίου. Εἶναι ἱστορικὴ σελὶς βριθουσα ἀκριβεστάτων ἀληθειῶν καὶ ἐν ἧ περιγράφεται μετὰ πατριωτικῆς ὑπερηφανείας καὶ ἄλλους μὲ τῶν ἐνδοξοτάτων περιπετειῶν τοῦ αἱματηροῦ ἀγῶνος τῆς Ἑθνικῆς ἡμῶν Παλιγγεσίας.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Κεφτέδες. Βράζετε ὀκ. 1/2 κολοκυνθία, 1/2 πατάτας καὶ 5-6 κρομμύδια, ὅλα μαζῆ. Ὅταν βράσουν καλὰ περῆτε τὰς πατάτας ἀπὸ τοῦ τρυπητόν, ἐπίσης καὶ τὰ κρομμύδια, τὰ δὲ κολοκυνθία στεγνώνετε εἰς πετσέτα νὰ βγάλουν ὅλο τὸ νερό των καὶ ἔπειτα λύνετε. Κοπανίζετε καὶ 1/2 ὀκ. κημᾶν. Ἀναμιγνύετε καλὰ ὅλα μαζῆ, προσθέτουσι καὶ 1—2 αὐγά καὶ ἀνάλογον ἄλατος/περον καὶ μαϊντανό, μέχρις ἐντελοῦς συσσωματώσεως. Πλάττετε τότε τοὺς κεφτέδες σας καὶ τοὺς τηγανίζετε εἰς ἄφθονον βούτυρον.

Φράουλα γλυκὴ. Διὰ μίαν ὀκ φράουλαν ἀκαθάριστον 1 1/2 ὀκ. ζάχαριν. Ἀφαιρεῖτε μετὰ προσοχῆς τοὺς ποδίσκους τῆς φράουλας καὶ τὰς ρίπτετε εἰς δοχεῖον ἐν ᾧ ἔχετε στήψαι προηγουμένως πολὺ λεμόνι. Τὰς πλύνετε εἰς τὸ λεμόνι αὐτό, ἴσφου τὰς ἀφήσετε ὡς μίαν ὥραν. Ἐπειτα ῥδένετε καλὰ τὴν ζάχαριν, ρίπτετε τὰς φράουλας, τὰς ἀφήνετε νὰ βράσουν μετὰ τὴν δευτέραν ζάχαριν ὡς 10 λεπτά καὶ τὰς σερβίρετε.

Ἀφρῆς ἡ κ. Μονκλάρ διέκοψε τὸν ἐνθουσιώδη πανηγυρικὸν τῆς καὶ ἐφάνη σύννομος ὡς πρὸ ἀφινιδίας ἀποκαλύψεως. Ἠγέρθη καὶ προσέθηκεν: Ἐπίπευ νὰ ἴδω πῶς τὸ ἔνδον τοῦ παιδοῦ αὐτοῦ. Ἐπιτρέπετε κύριε; Καὶ τοῦ Βenoist κατανεύοντας ἐξήλθε διὰ τῆς αὐτῆς θύρας, δι' ἧς πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἐξέλθει ἡ ἀνεψία τῆς.

* *

Ὁ Ραυμόνδος εἶχε σταθῆ πρὸ τοῦ κατοφλίου τῆς θύρας του, ἵνα δώτῃ τελευταίας τινὰς διαταγὰς. Μετὰ ταῦτα ἔστρεψε περὶ ἐκτὸν βλέμμα ἀνθρώπου ἱκανοποιημένου. Τὸ πλοῦσιον καὶ μεγαλοπρεπὲς τοῦ πατρὸς του μέγαρον διετρεῖ ὅλην τὴν ἀνθηρότητα τῶν ὥρατων χρωματισμῶν του, καὶ ἡ θαυμασία ἐπίπλωσις αὐτοῦ, ὡσεὶ ἀναπαυθεῖσα κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς εἰκοσαετοῦς ἡσυχίας, ἤτις ἐβασίλευεν ἐν αὐτῷ, ἀπέκτησε ἐπιδητικὴν τινὰ μεγαλοπρέπειαν. Τὰ πλοῦσια παραπετάσματα, ὃ ἀνωθεν διὰ τῆς βαλοσκεποῦς στέγης καταπίπτων φωτισμός, οἱ ἐρυθροὶ καὶ ἀμυθῆτου πλούτου τάπητες, τὰ μέγαρα τῶν τροπικῶν φυτῶν, ἅτινα ἀπετέλουσαν μακρὰν θριαμβευτικὴν ἀγίδα προσέδιδον φαντασμογορικὸν μεγαλεῖον εἰς τὴν εἰκόνα ἐκείνην. Ἐπὶ τὴν ἀγίδα ταύτην τῆς χαρᾶς καὶ τῆς δόξης ὁ Ραυμόνδος εἶχε διέλθει πρὸ δύο μόλις ὥρων, ὀδηγῶν τὴν λευγεμονοῦσαν καὶ μετὰ παρθενικὰ ἀνθ' ἐστεμμένην νεαρὰν σύζυγον του. Μετ' ὀλίγον θὰ διήγοιτο καὶ πάλιν ἐκεῖθεν μετ' ἀπ' αὐτῆς ταξιδιωτικῆς ἐνδυμασίας καὶ ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ταύτῃ ἡ καρδία τοῦ νέου ἀνδρὸς ἤρχισε νὰ πάλῃ ἰσχυρῶς...

Ἐδῶκεν ἐτι σπουδῶν ὀδηγίας τινὰς διὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἀπουσίας του καὶ ἐκάλεσε τὸν θαλαμηπόλον του Μιχαήλ.

Ὅλα εἶναι εἰτοιμα, εἶπεν οὗτος. Ἦτο ἀνὴρ τεσσαρακοντούτης, μετὰ στρατιωτικὸν παράστημα ὑπὸ τὸ μέλαν ἔνδυμα καὶ τὸν λευκὸν λαίμοδέτην του. Σὰς ἡσάψα φωτιᾶν, διότι ἡ θερμοκρασία τοῦ δωματίου σας ἦτο πολὺ κατωτέρα τῆς τῶν αἰθουσῶν. Καὶ αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ στρατηγῶ μου εἶναι ἐπάνω εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Ἐύχαριστῶ Πήγαίνε νὰ μετὰ περιμένῃς εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἐνδυμασίας μου. Θὰ ἔλθω ἀμέσως. Καὶ εἶπε νὰ μετὰ εἰδοποιήσῃσιν, ὅταν ἡ κυρία εἰτοιμασθῇ πρὸ ἐμοῦ. Σπουδῶν μετὰ ταῦτα ὁ Ραυμόνδος εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, εἰς τὸ ὅποιον ἔμενε ἀπ' ἧς ἡμέρας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του ἡ θεία του Μονκλάρ, χήρα, μετεῖδη νὰ συζῆσθαι μετ' αὐτοῦ. Ἦτο εὐρωπρότατον δωμάτιον. Γραφεῖον βαρὺ καὶ πλοῦσιον ἦτο τοποθετημένον παρὰ τὸ παράθυρον, εἰς τὸ ἄλλο δ' ἄκρον μεγάλη ἐστία ἐξέπεμπε μέχρις αὐτοῦ τὴν θερμὴν ἀποπνοὴν τῆς. Ἐπὲρ τὴν ἐστίαν ἐλαιογραφία ὥρακα ἀναπαρίστα εἰς φυσικὸν μέ-

Ἐκποιεῖται διὰ Λαχείου πλουσιωτάτη διβλιουθήκη ἀποτελουμένη ἐκ 1500 χρυσοδεμένων τόμων, ἐν οἷς πλείστα φιλολογικὰ ἔργα, ἅπαντα τὰ τῆς Νομικῆς. Πλείστα ἱστορικά. Λεξικά γαλλικὰ καὶ Λατινικά. Λεξικά ἐγκυκλοπαιδικά. Πλείστα γαλλικὰ καὶ ἑλληνικὰ μυθιστορηματά.

Ἐκαστος ἀριθμὸς τιμᾶται 1 δρ. Αἱ ἐπιθυμοῦσαι νὰ μετασχωσὶ τοῦ λαχείου τούτου, ἐπωφελοῦμεναι τῆς ἐκτάκτου εὐκαιρίας νὰ ἀποκτήσῃσιν βιβλιουθήκην ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς, ἄς ἀπευθυνθῶσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας διὰ πλείονας ὀδηγίας.

Ζητεῖται ὑπηρέτρια ἡλικίας 16—17 ἐτῶν, ἵνα ἐκτελῇ πάσας τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας καὶ μαγειρικὴν, διὰ νέον ἀνδρόγυνον. Πληροφοραὶ εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Ἐφημ. τῶν Κυριῶν.

Ἐν Κων/πόλει

Σαφῶ Κ. Αεοντιάς

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Ἡ γνωστὴ καὶ δημοφιλεστάτη διευθύντρια τοῦ ἐν Ἀθήναις μυροπωλείου κ. Κλάρα Στίνη ἀναχωρεῖ κατ' αὐτὰς εἰς Παρίσιους πρὸς πλουτισμόν τοῦ καὶ ταστήματός τῆς.

Ἀναλαρθίνει προθύμως πᾶσαν παραγγέλλαν παρὰ πελατῶν τῆς καὶ μὴ διὰ πᾶν προτιμώμενον ἄρωμα ἢ πᾶσαν σκευασίαν ἐξωραϊντικὴν τοῦ δέρματος, ἢ σάπωνας καὶ ὀριζοκόνεις καὶ ἐν γένει παντὸς ἀναγομένου εἰς τὰ ἀπόρητα τοῦ κομμωτηρίου πάσης φιλοκάλου γυναίκης.

Αἱ βουλόμεναι νὰ ἀναθέσωσι παραγγέλλαν των πρὸς τὴν κ. Κλάραν Στίνη, ἔκ τε τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν ἐπαρχιῶν ἄς ἀπευθυνθῶσι κατ' εὐθεῖαν ἢ δι' ἐπιστολῆς των πρὸς αὐτὴν ὑπὸ τὴν ἐξῆς διεύθυνσιν.

Καν Κλάραν Στίνη Ἀθήνας

Ἡ κ. Ἀθηνᾶ Βιτσέντζου γνωρίζει εἰς τὰς πολυπληθεῖς πελατείδας τῆς, ὅτι αὐξήσασα τὸ προσωπικὸν τῶν ἐργατῶν καὶ ἀρχιραπτῶν τῆς ἐκτελεῖ τάχιστα πᾶσαν παραγγέλλαν φορεμάτων καὶ ἐπανωφορῶν ἔκ τε τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν ἐπαρχιῶν. Αἱ τιμαὶ τῆς κ. Βιτσέντζου εἶναι κατώτεροι παντὸς συναγωνισμοῦ καὶ ἡ εὐσυνειδησία δὲ καὶ ταχύτης μετ' ἧς ἐκτελεῖ πᾶσαν παραγγέλλαν εἶναι τόσα συστατικὰ αὐξάνοντα ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὴν πολυπληθῆ πελατεάν τῆς.

ΚΥΡΙΑ ἔχουσα ἀρίστα συστάσεις ζητεῖ θέσιν ἐπιμελητρίδας ἢ οἰκονόμου εἰς τι Σχολεῖον ἢ καὶ εἰς καλὴν τινὰ οἰκογένειαν. Πληροφοραὶ παρ' ἡμῖν.

Πτωχὴ ἐργάτις ζητεῖ οἰκίαν ἐν ἧ νὰ ἐργάζεται ἐπὶ ἡμερομισθίῳ. Πληροφοραὶ παρ' ἡμῖν.

γθος τὸν στρατηγὸν de Beauraud. Πρωῖαν καὶ ἑσπέραν ὁ Ραυμόνδος ἐλαίρετα οὕτω τὸν πατέρα καὶ διὰ τοῦ βλέματος καὶ διὰ τῆς καρδίας. Ἡ εἰκὼν τῆς μητρὸς του ζανθῆς καὶ λεπτοφυοῦς εἶχεν ἐξαλειωθῆ ἐκ τῆς μνήμης του. Ἄλλ' ὁ πατὴρ του ἦτο πάντοτε παρών. Καὶ ὅταν ἐτι ἡ εἰκὼν δὲν τὸν ἀνεμύνησκεν εἰς τὸν υἱόν του, οὗτος τὸν ἐπανέβλεπε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς μνήμης ἐξηπλωμένον ἐπὶ τοῦ ἐκ ξύλων φορείου, ὡχρόν, ὡς τὸν εἶχον φέρει οἱ χωρικοὶ μετὰ τὴν περὰ δόξον ἐκείνην πληγὴν πρὸς τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ στήθους, ἧτις ἔδοκεν ἀρομὴν νὰ σχολιασθῆ τῶσον ὁ θάνατος του, τὸν ὅποιον πολλοὶ ἐλαρακτήρισαν ὡς δολοφονίαν. Εἰσεργόμενος ἤδη ὁ Ραυμόνδος εἰς τὸ δωμάτιόν του ἠένεσε καὶ πάλιν τὴν εἰκόνα τοῦ πατρὸς του καὶ ἐνθυμήθη τὴν πληγὴν του. Ἦλθεν αἰσθανθῆ πολλὴ τὴν ἄλλειψιν τοῦ πατρὸς του κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην. Καὶ μετὰ τὸ ἡμέρωις ἐκείνου τοῦ δωματίου ἡ εἰκὼν τῆς ἐφάνη ὡχρότερα τοῦ συνήθους.

Τὶς λοπὸν εἶχεν ἀρομὴν νὰ δολοφονήσῃ τὸν πατέρα του; Ὅλος ὁ κόσμος τὸν ἐλάτρευεν ἐκεῖ κάτω. Ἴσως ἦτο ἐκδίκησις. Ἄλλὰ διατὶ; Ὁ Ραυμόνδος προσεπάθησε νὰ ἀποδιώξῃ τὰς τρομερὰς ταύτας σκέψεις. Μεγὰλλη φωτογραφία τῆς Ἐστῆλας ἦτο ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ γραφείου. Ἐραίνετο ἀτενίζουσα αὐτὸν μετὰ στοργικὴν ἀφοσίωσιν. Ἀγαπητὴ μου, ἐψήθουσαν ὁ νέος ψυχῶν διὰ τῶν χελεῶν του τὴν εἰκόνα. Ἐπ' αὐτὴν ἀκοιδῶς πληθύς ἐπιστολῶν καὶ τηλεγραφημάτων ἦτο παρατεταγμένη. Καὶ ἔπρεπε νὰ ἀναγνώσῃ ὅλα αὐτά. Μετὰ σπουδῆς καὶ ἀνάας ἐπιλήθη τοῦ ἔργου. Συγχαρητήριοι ἐπιστολαὶ φίλων, προσφοραὶ προμηθευτῶν, αἰτήσεις ὑπηρεσιῶν. Ἐρριπτεν εἰς ἕκαστον ἐκ τῶν χαρτίων αὐτῶν ἐν βλέμμα καὶ τὰ χερῶντα ἀπκνήττει: ἔτασσε τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἐπὶ τῆς τραπέζης του. Ἀφρῆς μὲ ἐπιστολὴ μετὰ παράδοξον γραφικὸν χαρακτήρα ἐπέσπεσε περισσύτερον τῶν ἄλλων τὴν προσοχὴν του. Ὁ γοηφικὸς χαρακτήρ ἦτο ἀνθρώπου ἀσυνειθίστου νὰ γράφῃ. Ὁ Ραυμόνδος τὴν ἠνοιξε μετὰ κἀποιαν ἀνησυχίαν. Τὸ φύλλον τοῦ χάρτου ἦτο πυκνογραμμέμον. Ὁ Ραυμόνδος ἤρχισε νὰ ἀναγνώσῃ, ἀλλ' εὐθὺς ἐκ τῶν πρώτων γραμμῶν τὸ βλέμμα του ἐγένετο ἄγριον, τὸ πρόσωπον του ὡχρότερον νεκροῦ. Ὅταν ἐτελείωσε γονδραὶ σταγόνω ἰδρώτος ἔρρεον ἀπὸ τοῦ μετώπου του καὶ ἠναγκάσθη νὰ στηριχθῆ ἐπὶ κἀθίσματος τόσον αἱ δυνάμεις του τὸν εἶχον ἐγκαταλείψει. Ἐὶν ἐφώνασε τὸν Βenoist, εἶπε μονολογῶν. Ἄλλ' ἀμέσως ἠννόησεν, ὅτι τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐμπιστευθῆ εἰς ἄλλον τὸ περιεχόμενον τῆς καταγραμμένης ἐκείνης ἐπιστολῆς.

Λοχαγεῖ μου, ἐφώνασεν ὁ ὑπηρέτης εἰσερχόμενος, ἡ ὥρα... Ἀφρῆ με, ἀπήντησεν ὁ ἀτυχῆς νέος πνιγόμενος. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔπισαν ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς. (Ἀκολουθεῖ)